

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, SEPTEMBER 1948

V PRAZE, 15. září 1948.

Ročník 69 (3)

Číslo 8

OBSAH :

	str.
„Trojice“ odporuje království Božímu - - - - -	115
Proč Písmo svaté neučí „trojici“	117
„Aby se nepohaněla služba naše“	122

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

Úředníci: N. H. Knorr, president, Grant Suiter, tajemník

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýčká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dŕlovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nadě všechny ostatní tvory, přioděv ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazání následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplniti zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabýt života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřené v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium. Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Svědecké období:

„Král pro celou zemi“

Pro světaširé svědčení „Králi pro celou zemi“ byl vyhrazen měsíc říjen. Během tohoto příznivého období spojí se ve zvláštním úsilí všichni poddaní Jehovova krále, který nyní vládne bez ohledu na své nepřátele, aby oznamovali jeho kralování. Po pravdě toužícím lidem budeme nabízetí především brožurku „*Rodost všeho lidu*“ nebo brožurku „*Velitel národů*“ za příspěvek Kčs 3.- za jeden výtisk. Nejde o obchodování s uvedenou literaturou. Je to vyslanecká čili apoštolská služba, jejímž účelem je získati nové poddané nyní vládnoucímu králi nového světa.

Dívají-li se čtenáři *Strážné Věže* takto na věc se stanoviska Písma sv., pak zajisté každý z nich ocení výsadu, že smí projevit svou oddanost „králi celé země“ účastí na tomto zvláštním díle v měsíci říjnu. Jsme přesvědčeni, že nám mnozí napíší o informace a pokyny a o zásobu brožur na rozšiřování. Chceme všechny takové uvést ve šťastné spojení s organizovaně činnými poddanými krále Ježíše Krista. Nakonec připomínáme, abyste nám koncem října zaslali krátkou zprávu o své činnosti.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“:

- V týdnu po 19. září: „Trojice“ odporuje království Božímu - odst. 1-18
- V týdnu po 26. září: Proč Písmo svaté neučí „trojici“ - - - odst. 1-15
- V týdnu po 3. říjnu: Proč Písmo svaté neučí „trojici“ - - - odst. 16-29
- V týdnu po 10. říjnu: „Aby se nepohaněla služba naše“ - - - odst. 1-20
- V týdnu po 17. říjnu: „Aby se nepohaněla služba naše“ - - - odst. 21-40

„Trojice“ odporuje království Božímu

„Jehova, Bůh náš, jest jediný Jehova.“ - 5. Mojž. 6:4; *katolický překlad Hejčlův.*

JEHOVA Bůh náš, Jehova jeden jest. Protož milovati budeš Jehovu Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí síly své.“ (5. Mojž. 6:4, 5) Z příčiny Mojžíšem zde uvedené neučili ani on ani po něm přicházející proroci, včetně Malachiáše, nic o „trojici“ a nevěřili v nic takového. Pohanští národové učili svého času různým představám o trojjedinosti čili trojici, jako na př. Babyloňané, Asyřané, Řekové, Číňané, Hindové atd., ne tak vyvolený národ Boží. Všichni jeho svatí proroci varovali jeho vyvolený lid, aby nepřijímal náboženských nauk takovýchto pohanických národů a nedělal s nimi kompromisů. Důvodem k tomu bylo, že tyto nauky, i ona o tak zvané „trojici“, byly falešné. Byla to „učení ďábelská“, inspirovaná bezbožnými démony, kteří se protivili onomu jednomu živému a pravému Bohu. Proto následovali i apoštolé Ježíše Krista šlépějí věrných proroků, kteří žili před nimi, a neučili snad nějaké „trojjedinosti“, nýbrž právě naopak.

2 Řecké slovo *triás* objevuje se již před Kristem ve spisech pohanického filosofa Platona z Athén v Řecku, jenž žil v 5. a 4. století př. Kr. Toto slovo, jež znamená *číslici tři* nebo *trojici*, najdeme v Platonově díle zvaném *Phaedo*, jež obsahuje rozmluvu o představě nesmrtnosti lidské duše. Slovo *triás*, *trojice* nebo *trojjedinost* nenajdeme ve svatých písmech řeckých, jež byla napsána apoštolý a učedníky Ježíše Krista, počínaje evangeliem Matoušovým až po Zjevení Janovo. Skutky apoštolské byly napsány asi v roce 61 po Kr., tedy přibližně 28 let po odchodu Ježíše Krista, a přece nemají nikde zprávu, že by se apoštolé byli sešli a ustavili vyznání víry, jímž by se vyjadřovala jejich víra v jednoho Boha ve třech osobách, při čemž všechny tyto tři osoby byly by týmž Bohem, téže podstaty, všechny tři sobě rovné jsoucností, mocí a slávou. Jan přežil všechny ostatní apoštoly. Psal své tři listy, své evangelium a knihu Zjevení v posledním desetiletí prvního století po Kr., to jest více než 60 let po době Ježíše Krista. A přece tento pozdní pisatel neučil a neprojevil víru v nějakou trojici osob sobě rovných hodností, mocí a bytostí, jež by se od sebe lišily a při tom byly sloučeny v jednoho Boha.

3 Platonovým duchem naplněný biskup v Antiochii v Syrii, jménem Theophilus, uvedl slovo *triás* okolo roku 180 po Kr. do svých náboženských spisů. Koncem téhož století přeložil latinský spisovatel Tertullian slovo *triás* do latiny slovem *trinitas*, jež znamená trojjedinost, a tak byl tento pojem zaveden do náboženských spisů křesťanstva. Tertullian byl též první, kdo použil slova *persona* čili *osoba* k označení jednotlivce s osobními vlastnostmi a mluví o Otci a Synu a o svatém duchu jako o *tres personae* čili o třech rozumem obdařených osobách. Zároveň tvrdil Tertullian, že mezi nimi je jednota bytostí nebo jednota podstaty (*unitas substantiae*), protože všichni tři prý nemají začátku,

nýbrž trvají od věčnosti. Vidíme tedy, že učení, podle něhož jsou Jehova Bůh, Ježíš Kristus a svatý duch třemi osobami v jednom Bohu čili trojjediným Bohem, nepochází z doby apoštolů, z prvního století. Pochází z doby téměř o sto let pozdější, což bylo dosti pozdě pro *apostasii*, to jest pro odpadnutí od pravé víry, o němž řekl Pavel, že působilo již za jeho dnů, odváděje lidi od pravdy ke lstivým naukám pohanickým. - 2. Tes. 2:3-12.

4 Ve čtvrtém století, v roce 325, došlo pro prudký spor o tuto nauku o trojici k náboženskému koncilu v Niceji. Tomuto koncilu předsedal nikoli biskup římský, ale nepokřtěný císař Konstantin, jenž vystupoval jako *pontifex maximus*. Tento pontifex maximus Konstantin vydal nařízení, aby Arius, jenž odporoval nauce o trojici, byl dán do klatby, a císař pak propůjčil svou podporu vyznání víry, jež sestavili vyznavači trojjedinosti pod Athanasiem a které bylo označeno za Nicejské vyznání víry. Tomuto vyznání víry vynutil císařův meč platnost pro celou Římskou říši. Nicejské vyznání víry bylo sepsáno nikoli latinsky, ale řecky; praví se tam: „Věříme v Boha Otce Všemohoucího, stvořitele všeho viditelného i neviditelného, a v jednoho Pána Ježíše Krista, Syna Božího, jenž jest zplozen z Otce, Jednozplozený, to jest z podstaty Otcovy, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zplozený, nikoli stvořený, stejné podstaty s Otcem, jímž bylo všechno stvořeno, jak věci na nebi tak i věci na zemi. ...A ve Svatého Ducha.“ Vyznání končí anafhemisací, to jest uvalením klatby na všechny, kdo je nepřijmou. Odvažujeme se vzdorovatí této klatbě!

5 Katolický list v Americe *The Register* uveřejnil ve svém místním vydání v Denver v Coloradu v neděli dne 10. října 1943, že náš postoj „je vlastně znovuoživením arianismu“. My se však nevracíme k naukám nějakého Aria. Jdeme dále zpět až k naukám apoštolů a dovoláváme se tudíž samotného Písma svatého, jež existovalo již 300 let před Ariem. Po zkoumání toho, co řekl a co činil Ježíš a co řekli a co činili jeho apoštolé, zjistíme z první ruky, zda oni učili něčemu tak zmatanému, nerozumnému a nevysvětlitelnému jako je nauka o trojici. Nikdo nás neodváděj od tohoto zkoumání námitkou, že trojjedinost je mysterium, které nemůžeme vysvětlit a pochopit. Jednejme s modlitbou tak jako to činili křesťané v Berji ohledně nauk apoštola Pavla. O nich se praví: „Přijali slovo [apoštolské] s veškerou ochotou a denně zkoumali Písma, zda-li se věci tak mají.“ (Skutky 17:11; *Zilka*) Tako-

- 1) Proč nevěřili Boží proroci a jeho lid v trojici?
- 2, 3) Jak, kdy a kým byla zavedena nauka o tříosobní bytosti?
- 4) Jak bylo ustaveno Nicejské vyznání víry o trojjedinosti?
- 5) Jak vyvrátíme falešné obvinění z „arianismu“?

vým způsobem přijdeme k tomu, co praví Slovo Boží o této věci, a nedbáme tradic náboženských starších, které Ježíš Kristus odsoudil. - Mat. 15:1-9.

6 Pojednání o tom, zda existuje trojice, zdá se snad něčím zastaralým, něčím co patří do doby, kdy v křesťanstvu měla slovo plesnivá stará teologie. Avšak není tomu tak. Nic nemůže být časovějšího nyní, kdy národové země jsou zmítáni nepokojem a kdy viditelná část světa dělí se na bloky, při čemž jeden blok vedou lidé, kteří popírají jsoucnost Jehovy Boha, kdežto druhý blok tvrdí, že věří v trojici, a domnívá se tudíž, že má tuto trojici na své straně. Uprostřed tohoto sobeckého zápolení o ovládnutí tohoto světa přišel pro živého a pravého Boha Jehovu čas, kdy sám sebe ospravedlní v otázce, kdo je on a jaké je jeho pravé a oprávněné postavení a jeho moc a autorita ve vesmíru. Žijeme v době, kdy se plní toto proroctví: „I ozvaly se mocné hlasy v nebi: „Království světa připadlo našemu Pánu a jeho Kristu, i bude kralovati na věky věků. ...Děkujeme tobě, Pane Bože vševládný, který jsi a který jsi byl, že ses ujal své veliké moci a začal kralovati; národy se rozhněvaly, ale tu přišel tvůj hněv a nastal čas, souditi mrtvé.“ - Zjev. 11:15-18; *Žilka*.

7 Otázka světového panství je dnes posunuta do popředí jako nikdy v dobách minulých, a svět nebyl tudíž dosud nikdy v situaci, kdy by se bylo lépe hodilo dokázatí přede všemi pravdu vyjádřenou v Žalmu 83: „Bože, neodmlčuj se, nečiň se neslyše, aniž se upokoj, Bože silný! Neboť aj, nepřátelé tvoji se bouří ... ať potupu nesou a zahnou! A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš JEHOVA, jsi nejvyšší nade vši země.“ (Žalm 83:1, 2, 18, 19) Zde je dotčena otázka svrchovanosti, jež musí být veřejně vyřešena, neboť Mojžíš řekl, že jest pouze jeden Jehova a nikoli tři. Je tedy Jehova svrchovaný nade všechny jako nejvyšší Bůh?

8 Zatím co mnozí národové popírají jsoucnost Jehovy Boha, prohlašují jiní slavnostně, že Jehova není ve své svrchovanosti sám. Tvrdí, že se o ni dělí s dalšími dvěma osobami, které označují jako Syna, Ježíše Krista, a Svatého Ducha. Tak zvané „Athanasianské vyznání víry“, jež bylo přijato řeckými, římskými i protestantskými náboženskými organizacemi, obsahuje toto silné tvrzení: „A v této Trojici není nikdo dříve a nikdo později, nikdo není větší a nikdo menší, ale všechny tři osoby jsou naprosto stejně věčné a stejnorodé, takže veskrze, jak již řečeno, má být uctívána Jednota v Trojici a Trojice v Jednotě. Kdo tedy chce být spasen, musí taktó smýšlet o Trojici.“ Nechť si náboženství tak mluví, avšak víra v „trojici“ nezachrání západní národy v bitvě armageddonské, do které pochodují ve spojeném odporu proti Božímu království oba bloky, západní i východní. Víra v trojici nezachrání též náboženské systémy křesťanstva před ohnivým koncem „nevěstky“, jež jí připraví ruka světských vládců, kteří si ji zoškliví, jak to popisuje Zjevení 17:12-18. Žádný trojediný bůh nepřijde organizovanému náboženství s jeho athanasianským vyznáním víry na pomoc, protože takový bůh vůbec neexistuje.

NEJSOU ROVNI

9 Při zřízení Božího království dosazuje Jehova svého Syna Ježíše Krista jako panovníka na trůn a žehná mu tak. To je znázorněno ve Zjevení 12:5 jako vytržení novorozeného syna pácholíka „k Bohu a k trůnu jeho“, kde má vládnouti všem národům východního i západního bloku „prutem železným“, aby

je všechny rozdrtil v konečné válce armageddonské. Jeho dosazení na trůn Jehovou Bohem ukazuje a vyžaduje, aby Kristus Ježíš byl Jehovovi poddán a nikoli roven. Jak to? Podívejme se na biblický důkaz toho, jenž zde následuje.

10 V Žalmu 21:2-7 mluvil David prorocky o Ježíši Kristu, o jeho zmrtvýchvstání a dosazení na trůn královský. Pravit: „Jehovo, v síle tvé raduje se král. . . Předšel jsi jej zajisté hojným požehnáním v dobrém.“ I v Žalmu 45:7, 8 poukazuje se na Kristovo nastoupení na královský trůn v nebesích, a apoštol Pavel cituje tyto verše a praví v Židům 1:8, 9: „Ale o Synu praví: Trůn tvůj je Bůh na věky věků; a žezlo přímosti je žezlo království tvého. Miloval jsi spravedlnost a nenáviděl jsi nepravost; proto pomazal tě Bůh, tvůj Bůh, olejem radosti nad druhy tvé.“ (*Amer. stand. překl.; pozn.*) Obráťte nyní svou pozornost k faktu, že jest to Jehova Bůh, jenž dává tato královská požehnání Ježíši Kristu v nebesích! Tato skutečnost vyvrací trinitářské vyznání víry, podle něhož „nikdo není větší a nikdo menší“. Jelikož Ježíš Kristus dostává požehnání od Jehovy, od svého Otce, musí žehnatí Jehova Bůh být větší a vyšší než ten, komu se žehná, neboť apoštol Pavel stanoví pravidlo: „A jistě bez odporu menší od většího požehnání bere.“ - Žid. 7:7.

11 Ježíšovo poddané postavení v království Božím jeví se v tom, že sedí na pravici Boha Jehovy, tedy ne uprostřed. Tak čteme v Žalmu 110:1: „Řekl Jehova Pánu mému: Sed na pravici mé, dokavadž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých.“ Tohoto textu používá apoštol Petr na zmrtvýchvstalého Ježíše Krista.

12 Na rozdíl od satana dábla neuzívá na trůn dosazený Ježíš Kristus své královské moci k tomu, aby byl roven Bohu čili „vyrovnal se Nejvyššímu“. Než se stal člověkem, nepokoušel se přisvojiti si loupeživě Jehovovo místo a moc, jak o tom čteme: „Budíž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši, kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný být Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn.“ (Filip. 2:5-7) Neuchvátí ničeho ani nyní, kdy vystoupil na pravici Boží. To je dokázáno tím, co se podle proroctví má stát na konci jeho panství, jakmile zničí všechny nepřátele Jehovy Boha a člověka. Apoštol Pavel popsal Kristovo zmrtvýchvstání, mluvil pak o tom, že přijde znovu, aby vládl v království, a dodal: „Pak nastane konec, když odevzdá království Bohu a Otci, když zmaří každou vládu, každou sílu a moc. Neboť on musí být králem, dokud nepokoří všechny nepřátele pod své nohy. Jako poslední nepřítel bude zmařena smrt. Neboť „všecko podřídil pod jeho nohy“. Když se praví, že „všecko“ je podříděno, je samozřejmé, že všecko kromě toho, kdo mu všecko podřídil. Když pak mu bude všecko podříděno, tehdy i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všecko podřídil, aby Bůh byl všecko ve všem.“ (1. Kor. 15:24-28; *Žilka*) Kristus Ježíš se tedy nepokouší položit Jehovu Boha pod své nohy a uchvátiti jeho moc, ale vyjímá Jehovu Boha a na konci své vlády podrobuje se sám Jehovovi a ukazuje, že trinitářská „bohorovnost“ je náboženskou nepravdou.

13 Nic na tom nezmění tvrzení zastánců trojice, že Ježíš Kristus se podrobuje v království Božím na nebi pouze svou lidskou přirozeností, svým tělem a

6, 7) Proč je nyní krajně časové pojednání o „trojici“?

8) Proč nezachrání národy víra v Athanasianské vyznání?
9, 10) Jak vyvrací zřízení království Božího domnělou rovnost?

11, 12) Jak projevuje Ježíš svou poddanost v království?

13) Proč není Ježíš poddán pouze svou lidskou přirozeností?

krví; vždyť v nebi, v Božím království, nemá oslavený Ježíš žádné lidské přirozenosti. To neříkáme my, ale apoštol Pavel, jenž praví: „Totož pak pravím, bratři: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou.“ - 1. Kor 15:50.

14 V této souvislosti odkrývá pozoruhodný biblický fakt dále náboženskou představu, podle níž Otec, Syn a „svatý duch“ jsou tři rozumem obdařené osoby, které jsou si rovny hodností, mocí a věčnou jsoucností. Jde o tuto skutečnost: Ve všech viděních popsaných ve Zjevení je znázorněn Jehova Bůh sedící na trůně a Ježíš Kristus, Beránek Boží, stojící uprostřed trůnu; avšak nikde se neobjevuje nějaký „svatý duch“, jenž by seděl ve trůně nebo na trůně po levici Boží. Podívejte se ve Zjevení na všechny texty, které mluví o trůnu na nebi a nikde nenajdete zmínky o nějakém „svatém duchu“. Proč takové urážlivé opomenutí, jestliže vskutku existuje trojice podstatou rovných, neodlučitelných a nerozdělitelných božských osob? Dále volá velký zástup, jenž „stojí před trůnem a před obličejem Beránka“: „Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka.“ Proč se nezmiňuje o „svatém duchu“, je-li tento duch rozumem obdařenou osobou v trinitářském božstvu? Věří-li tento „veliký zástup“ v Athanasianské vyznání víry o třech podstatou sobě rovných osobách, proč pak přehlídí a nedbá tak zvané „třetí osoby“, tohoto „svatého ducha“? - Zjevení 7:9, 10.

15 Zjevení 5:6. popisuje, jak Beránek Boží stojí uprostřed před trůnem Božím dříve než jde a vezme zapečetěnou knihu z pravice Boží. Nechť nám stoupenčí trojice vysvětlí, jak to že tam čteme: „Beránek stojí jako zabitý, máje sedm rohů a sedm očí, jež jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku zemi.“ Což jest sedm „svatých duchů“ místo jednoho, čímž by trojice byla rozšířena v „devítku v jednom Božstvu“? (Zjev. 4:5) Při kamenování věrného Štěpána stalo se podle Skutků apoštolů 7:55, 56 toto: „On pak pln jsa Ducha svatého, pohleděv do nebe, užírl slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.“ Věrný Štěpán však nepraví, že viděl „svatého ducha“ seděti nebo státi po levici Jehovově, aby tak doplnil nerozlučitelnou „trojici“. Povšimněme si též, že v Danielově vidění o dosazení Ježíše Krista na trůn na konci politických mocí tohoto světa prorok se nijak nezmiňuje o „svatém duchu“, kterého by bylo lze na blízku viděti: „Hleděl jsem, až trůnové postavení byli, a Starý dnů posadil se... Viděl jsem u vidění nočním, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu člověka přicházel; potom až ke Starému dnů přišel, a před něj postaven byl. I dáno jest jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé, národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest panství věčné, kteréž nepomijí, a království jeho, kteréž se neruší.“ - Dan. 7:9-14

16 Přijetím moci na nebi a na zemi nestane se však tento „Syn člověka“, totiž Ježíš Kristus, nikterak všemohoucím. Po svém zmrtvýchvstání prohlásil Ježíš, že jeho Otec a Bůh dal mu všechnu moc na nebi i na zemi potřebnou pro jeho budoucí dílo. (Mat. 28:18) To jej však neučinilo všemohoucím, jak nám ukazuje apoštol Jan, jenž popisuje konec tohoto světa a pak praví: „I stali se hlasové velicí v nebi, řkouce: Učiněnať jsou království světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovať bude na věky věků... Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, kterýž jsi, a kterýžs byl, a kterýž přijíti máš; neboť jsi přijal moc svou velikou, a království ujal.“ (Zjev. 11:15-17) Povšimněte si, že zde chybí jakákoliv zmínka o „svatém duchu“, jenž by byl u všemohoucího Pána Boha a jeho Krista. Uvědomíme si též, že ani zde ani kdekoliv jinde ve Zjevení není Ježíš Kristus nazýván *Pantokrátor* neboli Všemohoucí; a stejně je tomu i se „svatým duchem“.

17 Jehova, Bůh Otec, je *Pantokrátor* čili Všemohoucí. On dává svému Synu Ježíši Kristu všechnu moc a autoritu, které je mu třeba v nebi i na zemi k provádění jeho královského úřadu. Zároveň s touto mocí a autoritou dává Jehova Bůh, Všemohoucí, svému Synu Ježíši Kristu svatého ducha, jenž není naprosto nějakou „třetí osobou“, nýbrž neosobní, neviditelnou, účinnou silou, jež vychází z Jehovy Boha. Tak to prohlásil apoštol Petr o letnicích, řka: „Tohoto Ježíše vzkřísil Bůh; my všickni jsme toho svědky. Byv tedy povýšen pravici Boží a obdržev zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil jej, jakož vy (nyní) vidíte i slyšíte.“ (Skutky 2:32, 33; *Sýkora*) Naslouchající zástup neviděl svatého ducha samotného. Viděl pouze, jak se tento duch projevil na Petrovi a na jeho spoluúčednicích, kteří mluvili jazyky, jakmile se posadily ohnivé plameny na jejich hlavy, což bylo provázeno zvukem jako od prudkého větru. - Skutky 2:1-4.

18 Když Ježíš Kristus přišel v roce 1914 ke království, tu vylil tohoto ducha čili tuto účinnou sílu znovu na věrný ostatek svých následovníků na zemi, a to v konečném splnění Joele 2:28, 29. Osvěcující silou tohoto svatého ducha, jenž přichází od Boha skrze jeho Krista, vidí nyní tento ostatek Jehovu Boha, Ježíše Krista a svatého ducha v jejich správném vzájemném poměru a poznává, že netvoří žádného trojjediného Boha nebo trojici. S hlediska království Božího ukazuje se tedy, že tak zvaná „trojice“ je utrhačnou, falešnou naukou. Její základní myšlenka přímo odporuje Božímu království pod Kristem Ježíšem.

SVa z 1. března 1948.

14, 15) Jak je trojice vyvrácena viděními o trůnu?

16) Jak ukazují Daniel a Zjevení, že Ježíš není Jehovovi roven mocí?

17) Čím je svatý duch ve skutečnosti?

18) Co vidí nyní ostatek ohledně Otce, Syna a ducha?

Proč Písmo svaté neučí „trojici“?

JEŽÍŠ KRISTUS vždy vyznal, že je nižší než Jehova Bůh a jednal též podle toho. Celé Písmo svaté vydává svědectví o jeho postavení subordinace čili podřízenosti pod všemohoucího Boha Jehovu. Ježíš mluvil o sobě jako o tom, kterého Bůh, jeho Otec, *poslal*. Ve své poslední modlitbě ve společnosti svých věrných apoštolů pravil k svému nebeskému Otci: „Totož jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17:3)

Apoštol Jan, jenž slyšel tuto modlitbu, nám praví: „Neboť ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví; neboť jemu ne v míru dává Bůh ducha. Otec miluje Syna a všechno dal v ruku jeho [což neznamená, že by se vzdal své svrchovanosti].“ (Jan 3:34, 35) Dále řekl Ježíš vraždychtivým farizeům: „Kdyby Bůh byl vaším otcem, milovali byste mne. Vždyť já jsem vyšel a po-

1) Nakolik byl Ježíš apoštolem Jehovy Boha?

cházím od Boha. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mne poslal.“ Ježíš Kristus byl Božím vyslancem čili apoštolem, a v této vlastnosti byl „apoštol a nejvyšší kněz vyznání našeho“. - Jan 8:13, 39-42. *Žilka*; Žid. 3:1.

2 Ježíš Kristus nijak se neostýchal oznámiti skutečnost, že on byl *poslem* nebo *vyslancem* a tudíž nižším než Bůh, jeho Otec, který jej vyslal. Když mysl svým učedníkům nohy, poznamenal: „Amen, amen pravím vám: Není služebník větší nad pána svého, ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal.“ (Jan 13:16) „Neboť kdo větší jest, ten-li, kterýž sedí, čili ten, kterýž slouží.“ (Luk. 22:27) Jakožto Bohem poslaný nebyl Ježíš větší než jeho Otec, jenž jej poslal, ani nebyl stejně veliký. Jan Křtitel oznámil veřejně, že byl poslán křtít, a sloužil tudíž jako služebník nižší Boha. Proto pokřtil Jan Syna Božího v Jordánu. (Jan 1:32-34) Jako nad svého Syna Ježíše Krista povýšený Jehova Bůh poslal tohoto Syna na zem, tak poslal i Ježíš své apoštoly a učedníky - jakožto jejich hlava a mistr - kázat o království Božím. V modlitbě k Bohu, svému Otci, vyřkl slova: „Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět. Otče spravedlivý, tebe svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal.“ - Jan 17:18, 25.

3 Mimochodem dokážeme stejným způsobem, že tak zvaný „svatý duch“ je nižší než Jehova Bůh a Ježíš Kristus. Jak to? Protože Ježíš řekl svým učedníkům, že nebeský Otec pošle svatého ducha jako utěšitele jménem Ježíšovým, a Ježíš připojil, že on pošle tohoto ducha-utěšitele od Otce svým věrným učedníkům. O letnicích prohlásil Petr, že Ježíš vylil na ně tohoto ducha jako utěšitele. (Jan 14:26; 15:26; Skutky 2:33) Tento „svatý duch“ neměl lidské přirozenosti, a skutečnost, že jej *posílá* Bůh skrze Krista, dokazuje, že je poddán Bohu i Kristu Ježíši. Nelze tvrdit, že svatý duch je poddán toliko ve své lidské přirozenosti, neboť nikdy neměl lidského těla a krve. Tento fakt sám o sobě měl by stačit k rozbití celé představy o „trojici“ pokud jde o rovnost osoby „svatého ducha“.

4 Nikdo nezvedej údivem obočí, řekneme-li, že Jehova stojí nad svým synem Ježíšem Kristem. Čteme 1. Korintským 11:2, kde apoštol píše: „Cheť pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.“ Ve shodě se skutečností, že Bůh stojí nad ním a je jeho hlavou, prohlásil Ježíš, že nepřišel, aby konal svou vlastní vůli, ale vůli svého Otce, že nepřišel mluvití svá vlastní slova nebo učení, ale učení svého Otce.

5 V souladu s proroctvími ze starých dob prohlásil sám Ježíš, že je služebníkem Božím a nikoli osobou rovnou Bohu (hodností). Uvedeme některé proročké výroky Jehovy Boha o jeho služebníkovi Ježíši Kristu: „Aj, služebník můj, kteréhož zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Ducha svého dám na něj, onf soud národům vynášeti bude. ... učení jeho ostrovové očekávají budou.“ „Známostí [poznáním] svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; neboť nepravosti jejich on sám ponese.“ „Aj, služebníkovi mému šťastně se povede.“ (Iz. 42:1-4; 53:11; 52:13) Těchto proroctví použili učedníci na Ježíše, jak může kdokoli dokázatí poukazem na Matouše 12:17-21 a na Skutky apoštolské 8:27-37. Učedníci zajisté nezneuctili Krista, nazvali jej „služebníkem“, když se v Jerusalemě modlili společně k Pánu Bohu: „Králové země se dostavili a vládcové se srotili proti Pánu a proti jeho Kristu. Opravdu se srotili v tomto městě proti tvému svatému služebníkovi Ježíšovi, jež jsi pomazáním posvětil, Heródes a Pontský Pilát s pohany a s izraelským lidem, aby provedli, co tvá ruka a vůle předem určila.“ - Skutky 4:26-28; *Žilka*.

6 Krátce před shora uvedenou modlitbou řekl Petr Židům o vzkříšeném a oslaveném Ježíši Kristu: „Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše... Pro vás především vzkřísil Bůh svého služebníka a poslal jej, aby vám žehnal tím, že se každý z vás odvrátí od svých špatností.“ (Skutky 3:13, 26; *Žilka*) Že tato Ježíšova služebnost vůči Bohu naznačuje jeho nižší postavení a jeho podřízení pod Jehovu, to bezpečně vysvítá z pravidla Ježíšem samotným vysloveného: „Není učedník nad mistra, ani služebník nad pána svého. Dostit jest učedníku, aby byl jako mistr jeho, a služebník jako pán jeho.“ (Mat. 10:24, 25) Ke konci svého pozemského života zdůraznil Ježíš nižší postavení služebníka oproti jeho pánu neb mistru, právě svým učedníkům: „Pamatujte na řeč mou, kterouž jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vám se protiviti budou; poněvadž řeči mé šetřili, i vaši šetřiti budou. Ale toto všechno učiní vám pro jméno mé; neboť neznají toho, jenž mne poslal.“ (Jan 15:20, 21) Pro svou poddanost svému pánu musí služebník trpěti spolu se svým pánem.

NE LÍBITI SE SÁM SOBĚ

7 Jako služebník, apoštol a učedník Boha Jehovy, velkého učitele, snažil se Ježíš zalíbiti svému nebeskému Otci, svému životodárci. Tímto způsobem popřel, že by stál na téže úrovni se svým Otcem. Chtěje se svému Otci zalíbiti dokonalou poslušností až do smrti, podrobil se Ježíš, to jest dal se svými nepřáteli povýšití na mučednický kůl. „Protož řekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj, takť mluví. A ten, kterýž mne poslal, se mnou jest, a neopustil mne samého Otce; neboť což jest jemu libého, toť já činím vždycky.“ (Jan 2:28, 29) Dejme tomu, že Ježíš byl „druhou osobou“ náboženské trojice, stojící na stejném stupni se svými partnery, pak nebyl menším než kterýkoli z nich a mohl se svobodně líbiti sám sobě. Tomu však tak nebylo, neboť Ježíš měl většího než byl sám, jemuž se musel líbiti, svého nebeského Otce. Proto píše apoštol: „Neboť i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla na mne.“ Ten, jehož hanění nesl Ježíš jako služebník, byl oddělený a odlišný od něho samotného stejně jako jsou od nás odlišní křesťanští naši bližní, kterým se podle napomenutí Písma máme líbiti. Apoštol proto poukazuje na Krista, jenž se líbil ne sám sobě, jako na příklad, a praví nám: „Povinnit jsme pak my silní mdloby nemocných (slabosti mdlých; *Žilka*) snášeti, a ne sami sobě se líbiti. Ale jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání [povznesení myslí].“ - Řím. 15:1-3.

8 Pro všechny, mimo zastánce trojice, vyjádřil Ježíš dosti rozhodně a jasně, že Otec stojí nad Synem. V podobenství, v němž přirovnává své následovníky k ovcím, pravil Ježíš: „Otec můj, kterýž mi je dal, větší jest nade všechny, a žádný jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého.“ (Jan 10:29) Takováto povýšenost Otce znamená, že Otec je též větší než jeho Syn, což řekl Ježíš svým učedníkům těmito jasnými slovy:

2) Jak vyvrací trinitářskou rovnost fakt, že Ježíš byl poslán?

3) Jak rovněž dokážeme, že sv. duch není rovný podstatou?

4, 5) Jak vyvrátíme trojici faktem, že je zde hlava a služebnost?

6) Co znamená služebnost podle slov Ježíšových?

7) Jak projevil Ježíš svou poddanost, aby se líbil jinému?

8) Jak vyjádřil Ježíš převahu svého Otce nad sebou?

„Kdybyste mne milovali, radovali byste se, že jsem řekl: Jdu k Otci; neboť Otec jest větší než já.“ (Jan 14:28; *Slov. bible*) Ježíš byl sice ještě v těle, když vyřkl tato slova; byl však po svém křtu v Jordánu zplozen duchem Božím, a říci že Otec byl větším pouze v poměru k tělu čili k lidské přirozenosti Ježíšově, bylo by pouhým tvrzením bez jakéhokoliv důkazu. Mínil-li Ježíš zde osobním zájmenem *já* své tělo, pak logicky mínil slovy „Prve nežli Abraham byl, *já* jsem“, že Ježíšovo tělo čili jeho lidská přirozenost existovala dříve nežli byl Abraham. To by znamenalo, že Ježíš již před svým příchodem na zem žil na nebi jako člověk v těle. Tomu však tak nebylo. - Jan 8:58.

9 Tím, že Ježíš vzal na sebe lidskou přirozenost a stal se člověkem, „vidíme Ježíše, jenž byl učiněn maličko nižším andělů pro utrpení smrti“ (*Žid. 2:9; angl. bible*), jak praví Písmo. Trinitáři tvrdí, že Ježíš při svém návratu do nebe vzal své maso, kosti a krev s sebou. Pak museli by však též připustiti, že Ježíš je navždy nejen nižší než jeho nebeský Otec, ale i maličko nižší než andělé. Pavel však naopak dovozuje v první kapitole listu k Židům, že Ježíš „posadil se na pravici velebnosti na výsostech, tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel“. (*Žid. 1:3,4*) Ve shodě s tím, že Ježíš se stal vznešenějším andělů, praví Petr: „Skrze vzkříšení Ježíše Krista, kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobě anděly, i mocnosti i moc.“ To jistě neznamená, že tělo, v němž visel Ježíš na kmeni, bylo povýšeno nad anděly, neboť takováto myšlenka je nebiblická, jak ukazuje Žalm 8:5-9 a Židům 2:9. Písmo svaté tedy učí, že Ježíš svého těla nevzal a nemohl vzít do nebe, aby se tím navždy učinil menším andělů. Vešel do nebe jako slavný duch, jak výslovně praví Petr: „Kristus zemřel jednou za hříchy naše - spravedlivý za nespravedlivé - aby nás přivedl k Bohu, byv usmrcen sice podle těla, ale oživen podle ducha.“ - 1. Petra 3:18, *Sjkkora*; 3:21, 22.

10 Všechny biblické důkazy jsou proti pojetí trinitářů, neboť když Ježíš řekl, že jeho Otec je větší než Syn, tu nemluvil o svém těle. Měl na mysli sebe jako jedince a to ještě v době než přišel na tuto zem a stal se člověkem. Což neřekl Ježíš opětovně, že jej poslal Bůh Otec a že posílající je větší než poslaný? Zajisté; a když Bůh poslal Syna, tu byl Syn ještě v nebi, nebyl tedy ještě člověkem z masa a krve. Bůh jej poslal nikoli jako člověka z Betlema anebo z Nazareta, ale jako svého Syna s nebe. Poslav tudíž takto Ježíše s nebe, ukázal Jehova, že je větší než Syn, kterého poslal.

11 Protože Otec byl větší než Syn, mohl Ježíš svým učedníkům říci, aby se radovali. Proč? Protože měly následovati větší věci, jakmile v jejich zájmu odesal k svému Otci. Mocí na něm spočívajícího ducha Božího vykonal Ježíš četné zázraky. Když však nyní šel k Otci, k Většimu, než byl sám, mělo to pro jeho učedníky způsobiti ještě větší věci. Proto pravil v oné promluvě k svým učedníkům: „Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude. Neboť já jdu k Otci svému.“ (*Jan 14:12*) Ano, větší skutky bude takový činiti, „protože já jdu k Otci, jenž je větší než já“ - to zde mínil Ježíš.

JEŽÍŠ MÁ BOHA

12 Protože Jehova samojediný je nejvyšší a všemohoucí, je svému Synu Ježíši Kristu Bohem. Syn proto uctívá Jehovu Boha, klaní se mu a slouží mu. Ve čtyřiceti dnech pokušení na poušti přišel satan k Ježíšovi a slíbil mu všechna království tohoto světa a

jejich slávu, bude-li se klaněti satanovi. „Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane; neboť jest psáno: Pánu Bohu svému klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.“ Ježíš tam citoval tekst z 5. Mojžíšovy 6:13: „Jehovy Boha svého báti se budeš a jemu sloužiti.“ Ježíš tudíž ukázal satanovi jasně a zřetelně, že byl odhodlán setrvati v uctívání svého Boha Jehovy. (*Mat. 4:8-10*) Později pravil samaršské ženě u studně, že uctívá Jehovu. Ukázal jí rozdíl mezi sebou a mezi jejím lidem, mezi Samaritány, řka: „Vy uctíváte něco, co neznáte, my uctíváme to, co známe, poněvadž spása je ze Židů.“ (*Jan 4:22; Žilka*) Ježíš neuctívá snad sám sebe, nýbrž Boha.

13 Dokud Syn byl ještě v nebeské slávě, než se tedy stal člověkem, uctíval Jehovu, Všemohoucího a Nejvyššího, jako svého osobního Boha. Ještě než bylo stvořeno cokoli jiného v celém vesmíru, uctíval Syn Otce jako svého Boha. V Žalmu 22:2,19 bylo předpověděno, že Syn na zemi jednoho dne řekne: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení mého a od slov naříkání mého. Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv metají los.“ Když Syn Ježíš Kristus visel na mučednickém dřevě, splnilo se toto proroctví: „A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachťani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (*Mat. 27:46*) Ježíš, kterého označili farizeové a zákoníci za rouhače, uznal tehdy Otce Jehovu za „svého Boha“. Třetího dne poté, když vstal Ježíš z mrtvých, opět uznal Otce Jehovu jako svého osobního Boha. Pravil Marii Magdaleně: „Ale jdiž k bratřím svým, a pověz jim: Vstupují k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu.“ To naznačuje, že Ježíš nebyl Jehovou Bohem ani nějakou „druhou osobou“ v „trojjediném Bohu“. Týden nato zhmotnil se v těle a zjevil se Tomášovi, načež tento pochybovač zvolal s úžasem: „Pán můj a Bůh můj.“ Tímto zvoláním neřekl Tomáš, že Ježíš byl Jehova Bůh. Proč ne? Protože přece Ježíš řekl, že Jehova je *jeho* Bohem i Bohem Tomášovým; a apoštol Jan, jenž zaznamenal ono zvolání Tomášovo, říká hned nato: „Ale tato [znamení] zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život měli ve jménu jeho.“ - *Jan 20:17, 28, 31*.

14 Jelikož Jehova je jeho Bůh, mohl mu Syn Ježíš Kristus sloužiti jako jeho velekněz. Velekněz uctívá Boha, jemuž přináší oběti, jako to činil Aron, velekněz Israele. Velekněz zajisté není stejně veliký jako Bůh, kterého uctívá, jemuž slouží a přináší oběti. Syn si nečinil nároky, že je roven Otci, neustanovil se sám v úrad velekněze, ale čekal na Otce, aby ten jej přísahou uvedl v úrad. Jak je psáno: „A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od Boha, jako i Aron. Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe. Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedecheva.“ (*Žid. 5:4-6*) Jelikož Ježíš Kristus má býti na věky veleknězem podle řádu Melchisedecheva, uctívá v nebeské slávě na věky Jehovu jako svého osobního Boha.

15 Na svědectví, že Otec Jehova je pro Syna Ježíše

9) Jak byl kdysi nižším andělů, avšak proč ne navždy?

10, 11) Co dokazuje, že Bůh je větší než Ježíš nejen pokud jde o tělo Ježíšovo?

12) Jak ukázala slova Ježíšova, že uctívá Jehovu?

13) Jak ukázala Ježíšova slova, že má Boha (nad sebou)?

14) Co o tomto bodě vysvětluje z faktu, že Ježíš je veleknězem?

15) Jak ukazují slova apoštolů, že Ježíš má Boha (nad sebou)?

všemohoucím Bohem, píše apoštol Petr: „Veleben budiž Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, jenž podle velikého milosrdenství svého nás znovuzrodil k živé naději zmrtyvýchvstáním Ježíše Krista.“ (1. Petra 1:3; *katal. překlad Sýkorův*) A Pavel píše: „Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnaním duchovním v nebeských věcech v Kristu... Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení, v poznání jeho.“ (Eféz. 1:3,17; *viz též překlad Sýkorův*) Původní řecký text 2. Korintským 1:3 zní stejně jako shora uvedený text z Efézským 1:3; čteme tedy shodně v Sýkorově překladu i v bibli Kralické: „Veleben budiž Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy!“ Na další důkaz, že Otec Jehova je Bohem, kterého uctívá Syn Ježíš jako nad sebou stojícího, píše apoštol Jan o Ježíšovi: „Učinil nás královstvím, kněžím svému Bohu a Otcí.“ - Zjev. 1:6, *Žilka*; též Zjevení 3:12.

JEDNOTA, V JAKÉM SMYSLU?

16 Trinitáři se rychle vytaší s textem u Jana 10:30, protože tam Ježíš, dobrý pastýř, praví: „Já a Otec jedno jsme.“ Kde však je zmínka o „svatém duchu“? Ani jednou se nezmiňuje Ježíš o svatém duchu v celém svém podobenství o dobrém pastýři a o jeho ovčích; k trojici je však třeba tří osob. Ježíšova slova zde svědčila by nejvýše pro dvojici. Povšimněme si však, že Ježíš neřekl, že on a jeho Otec jsou jeden Bůh, tvořící tak dvojosobního Boha. V celém podobenství neřekl Ježíš ničeho, co by podporovalo takovou představu. Znázornil však, že jeho nebeský Otec a on sám mají stejné zaměstnání, společné zájmy a stejný cíl, při čemž záměr Ježíšův je těsně spjat s předsevzetím jeho Otce. Ježíš nás poučuje, že mu Otec dal ovce a že tudíž Jehova je veliký pastýř. Ježíš byl „Beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa“, jak ho nazval Jan Křtitel. Byl tudíž Jehova pastýřem i pro Ježíše, a pastýř je větší než jeho ovce. Jehova připustil, aby Ježíš „jako beránek k zabití veden byl“, kde zůstal němý a nenáříkal „jako ovce před těmi, kdož ji stríhou“. (Jan 1:29, 36; Iz. 53:7) Tak mluvil pastýř-žalmista David v Žalmu 23:1 ve skutečnosti za Ježíše Krista, když pravil: „Jehova jest můj pastýř, nebudu mít nedostatku.“

17 V podobenství pravil Ježíš dále: „Já jsem ten dobrý pastýř.“ Tím dosvědčil svou jednotu s Otcem, neboť působil se svým Otcem ve společném díle a za společným cílem, za věčným spásením ovcí. Ve shodě s tímto společným záměrem řekl Ježíš: „A jáť život věčný dávám jim, a nezhynou na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. Otec můj, kterýž mi je dal, větší jest náde všechny, a žádný jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. Já a Otec jedno jsme.“ (Jan 10:11, 14, 28-30) Z toho vyvodili naslouchající Židé nesprávné závěry a chystali se jej kamenovati, protože - jak mu pravili - „ty, člověk jsa, děláš se Bohem.“ Avšak ani tehdy netvrdil Ježíš, že je Jehovou Bohem. Prohlásil prostě, že je „Syn Boží“, kterého Bůh posvětil a poslal na svět. Ježíš citoval Žalm 82:6, aby dokázal, že tím neřekl nic rouhavého. Ukázal, že i jiní jsou oslovení jako „bohové“.

18 Ježíš činil skutky svého Otce. Činil je jménem svého Otce jako jeho viditelný zástupce a tím stal se jedno se svým Otcem. (Jan 10:25, 37, 38) K této jednotě nebylo třeba, aby Ježíš byl roven Otcí podstatou čili aby byl stejné bytnosti s Otcem. Jak se stanou dvě oddělené jednotlivé osoby svou společnou prací, spo-

lečným zájmem a cílem jedno, to nám ukazuje apoštol Pavel slovy: „Ten pak, kdož štěpuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou.“ Jedno podstatou čili bytností? Jedno v osobě? Jedno stejnou hodností nebo mocí? Nikoliv, ale prostě jedno v díle Božím. To zřetelně vysvětluje z celého výkladu Pavlova, kde čteme: „Neboť kdo jest Pavel, a kdo jest Apollo, než služebníci, skrze něž jste uvěřili, a jakž jednomu každému dal Pán? Já jsem štípil, Apollo zalévá, ale Bůh dal vzrůst. A protož ani ten, kdož štěpuje, nic není, ani ten, jenž zalévá, ale ten, kterýž vzrůst dává, Bůh. Ten pak, kdož štěpuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou.“ - 1. Kor. 3:5-8.

19 Tím, že Pavel štípil, Apollo zalévá a Bůh dával vzrůst, nestali se tito tři trojicí, nestali se „trojjediným“ Bohem. Pavel byl apoštolem Kristovým než se stal Apollo křesťanem a měl větší odpovědnost a důležitější postavení v organizaci Boží než Apollo, a přece byli oba jedno, protože pokojně spolupracovali v Boží organizaci a v jeho službě. Jelikož ve skutečnosti byl to Bůh, jenž skrze ně dával dozrání výsledkům, proto mluvil Pavel o církvi v Korintu, kterou přece založil on, nicméně jako o Boží roli, jako o Božím vzdělání (stavbě): „Neboť jsme spolupracovníci Boží; (vy pak) jste Boží roli, Boží stavbou.“ - 1. Kor. 3:9; *Sýkorův*.

20 Že jednotu mezi Synem a Otcem byla takového druhu, vysvětlil Ježíš ve své poslední společné modlitbě s apoštolami; řekl: „Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal. A já slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme. Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakož i mne miloval.“ (Jan 17:20-23) V této modlitbě o jednotu nezmiňuje se Ježíš ani jednou o „svatém duchu“. Nikdo nebude z této modlitby rozumně vyvozovati, že Ježíš prosil svého Otce Jehovu, aby „trojice“ byla rozšířena, aby tito učedníci se stali částí „víceosobního“ Boha a tak aby na místo trojjedinosti vstoupila mnohonásobná jednotu čtených osob v jednom Bohu, při čemž by si všechny byly rovny mocí a slávou. K smíchu! řeknete si. Nicméně vede víra v „trojici“ čili v „trojjediného“ Boha k tomuto nesmyslnému důsledku. přihlédneme-li ke zmíněné modlitbě Ježíšově.

„JEDEN BŮH“

21 Informovaní katoličtí theologové vědí dnes, že se nemohou opírat o text v 1. Jana 5:7, 8, jenž zní: „Neboť tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo a Duch svatý, a ti tři jedno jsou. A tři jsou, kteříž svědectví vydávají na zemi: Duch, a voda, a krev, a ti tři jedno jsou.“ Tito theologové vědí, že slova „na nebi: Otec, Slovo, a Duch svatý, a ti tři jedno jsou. A tři jsou, kteříž svědectví vydávají na zemi“ nestojí v nejstarších řeckých manuskriptech, jež jsou nám k dispozici, totiž ve Vatikánském MS. čís. 1209 a v Sinaiském MS., jež oba pocházejí ze čtvrtého století, a v Alexandrijském MS. z pátého století. Vědí, že tato slova se nenajdou v žádném řeckém

16, 17) Co mínil Ježíš slovy „Já a Otec jedno jsme“?

18, 19) Jak znázornil Pavel tuto jednotu v 1. Kor. 3:5-9?

20) Jak ukazuje Ježíšova modlitba, o jakou jednotu jde?

21, 22) Mohou se theologové opírat o 1. Jana 5:7, a proč?

manuskriptu, jenž vznikl dříve než v pátém století.* Jde zřejmě o padělek a o neinspirovanou vsuvku.

22 V poznámce k 1. Jana 5:7 vykládají jesuité, vydavatelé „Westminster Version of the New Testament“, svazek IV, z roku 1931, proč ponechali tato slova ve svém překladu a praví, že sice podle úsudku „téměř všech kritiků a většiny katolických spisovatelů přítomné doby“ nejsou tato slova o trojici v původním textu psaném apoštolem Janem, že však římskokatolickým vydavatelům není dovoleno škrtnouti sporná slova v kterémkoliv překladu určeném pro římské katolíky, dokud nevydá papež dalších nařízení v této věci. Překlad z roku 1943, pořízený biskupskou komisí „Confraternity of Christian Doctrine“, má podobný komentář v poznámce k 1. Jana 5:7.

23 Je vhodné říci zde, že sporná slova neobjevují se ani v latinské Vulgátě Jeronýmově, jež vznikla ve čtvrtém a pátém století; vysvětluje to z „Latinského Nového zákona podle vydání sv. Jeronýma“, který vydali v roce 1911 Wordsworth a White. Sporná slova nenajdeme v žádném latinském manuskriptu, vzniklém před devátým stoletím. Latinský spisovatel nevalného významu, jakýsi Vigilus z Thapsu v severní Africe, uvádí jako první tento text ke konci pátého století, tedy dlouho po Jeronýmovi. Novodobé nekatolické překlady jsou dosti poctivé, aby tato slova prostě vynechaly. Katolický překlad Sýkorův klade tato slova do závorek.

24 Všichni trinitáři velmi se dovolávají Jana 1:1, aby podepřeli svou představu, že Otec a Syn i „svatý duch“ jsou jeden Bůh, že jsou jedno podstatou a stejně věčným bytím. Pokoušejí se ve svých výkladech oddisputovati skutečnost, že v tomto verši apoštol Jan sám dělá rozdíl mezi „Bůh“ a „Slovo“, neboť mluví o Bohu s určitým členem (v řečtině *ho*) u tohoto slova, vynechává však tento určitý člen, když slovem „Bůh“ míní „Slovo“. Trinitáři nedbají též faktu, že u Jana 1:1 je zmínka pouze o Bohu a o Slovo a nikoli o „svatém duchu“, o „třetí osobě“ jejich trojice. Vpravdě zmiňuje se Jan o svatém duchu teprve o 31 veršů dále, v Jana 1:32,33, kde popisuje, jak byl Ježíš pokřtěn svatým duchem, který však nebyl znázorněn osobou, nýbrž ptákem, holubicí. Chtějí snad trinitáři tvrditi, že svatý duch je Bohu poddán pouze ve své tělesné podobě jako pták?

25 Jan dobře věděl, že Jehova Bůh a jeho Syn, Slovo, byli od sebe oddělenými jednotlivci. Správně a rozumně vynechal určitý člen (*ho*), když se vztahoval na Syna, aby tak naznačil rozdíl. Verše z Jana 1:1, 2 znějí tedy správně takto: „Slovo bylo na začátku, a Slovo bylo u Boha, a Slovo bylo bůh. Toto Slovo bylo na začátku u Boha.“ Toto není snad náš překlad, ale najdeme jej v „The New Testament in an Improved Version, upon the basis of Archbishop Newcome's New

Translation“ (Nový Zákon v opraveném vydání, na základě nového překladu arcibiskupa Newcomea). Tento William Newcome byl až do své smrti v roce 1800 arcibiskupem v Armagh a primasem irským.** Mluvnickou správnost uvedeného překladu může přezkoušeti každý, kdo má *The Emphatic Diaglott*, prostým srovnáním řeckého textu s anglickým překladem slovo za slovem, jenž je umístěn pod řeckým textem.

26 Apoštol Jan věděl, že „Slovo“, jež se stalo Ježíšem Kristem, bylo Jehovahovým stvořením, prvním jeho stvořením. Jak to? Protože Jan psal své evangelium, včetně Jan 1:1, 2, okolo roku 98 po Kr., tedy po Zjevení, které dal Ježíš Kristus Janovi okolo roku 96 po Kr. A v tomto Zjevení pravil Ježíš Kristus Janovi: „Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího.“ (Zjev. 3:14) Výrazem „počátek“ není zde míněn původce stvoření, nýbrž první ze stvoření Božích, stvoření, jímž Jehova Bůh začal. Jan začíná tudíž své evangelium slovy: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha [*ho theós*], a to Slovo byl Bůh [*pouze theós*]. To bylo na počátku u Boha [*ho theós*].“ - Jan 1:1, 2.*†

23) Jak podporují 1. Jana 5:7 překlady latinské?

24, 25) Proč není Jan 1:1, 2 ve skutečnosti oporou pro „trojici“?

26) Jak věděl Jan, že Slovo, Ježíš Kristus, bylo stvořeno?

** Newcomeovo dílo se nazývalo „Pokus o opravu našeho anglického překladu řeckých Písem“ (Dublin, 1796, ve dvou svazcích).

*†) Římskokatolická publikace, jež napadá svědky Jehovahovy a jejich výklad těchto skutečností, pokusila se odmítnouti tento netrinitářský překlad, uvádějíc: „Člen ve výrazu ‚to Slovo byl Bůh‘ byl vynechán pouze na základě obecného pravidla řecké mluvnice, podle něhož v prosté větě podmět přijímá člen, přísudek však jej vypouští!“

Zdůrazňováním tohoto „obecného“ pravidla pokoušejí se takoví katolíci duchovní odníti význam vynechání určitého členu před druhým *theós* u Jana 1:1. Avšak jejich „obecné pravidlo“ neobstojí v četných případech křesťanských Písem řeckých. Nepotvrzuje se na př. na jejich oblíbeném textu Matouše 16:16 a 22:32; 26:63; Jan 1:50; 6:29; 11:27; 20:31 a na četných jiných biblických textech s výrazy přísudkovými, což může kterýkoli badatel přezkoušeti podle řeckého textu, na př. podle „Emphatic Diaglott“, kde pod řeckým textem je mezi řádky překlad anglický. - Proč nepoloží podle tohoto pravidla překladatelé určitý člen před slovo „duch“ u Jana 4:24?

Podle Jana 10:33 řekli Židé k Ježíšovi: „Ty, člověk jsa, děláš se Bohem“, při čemž před slovem „Bohem“ chybí určitý člen „ho“. Meziřádkový překlad „Diaglott“ ukazuje však, že ve skutečnosti řekli mu Židé: „Ty, jsa člověkem, děláš se (jedním) bohem“ a nikoli, že se, dělá „Bohem“ (*ho theós*) čili Jehovahou. V odpověď citoval Ježíš Zalm 82:6: „Řekl jsem já byl: Bohové jste“ a vynechal člen před „bohové“. Aby tak ukázal rozdíl mezi těmito „bohy“ a mezi Jehovahou Bohem, pravil Ježíš, že „k nim řeč Boží (*ho theós*) stala se“ a dodal: „Syn Boží (*ho theós*) jsem.“ (Viz *Diaglott*). Je jasné, že Ježíš (čili pisatel jeho zprávy Jan) vynechal určitý člen před „bohové“, aby ukázal, že tyto „bohové“ jsou odlišní od Boha Jehovy. Jinak řečeno, určitý člen „ho“ byl u Jana 10:34, 35 vynechán, aby byl naznačen rozdíl mezi osobnostmi tam zmíněnými. Proč by to nemělo platit i pro Jana 1:1, kde je rovněž určitý člen vynechán? Rozhodně to platí i tam, neboť tam jde o dva samostatné jednotlivce, o Boha a o Slovo. Jan píše o Slovo, že je bohem čili mocným, stejným právem jako píše Pavel v 2. Korintským 4:4 o satanovi, že je bůh, totiž „bůh tohoto světa“ (*Sýkora*).

Svým kritikům připomínáme, co píše J. H. Moulton v „Prolegomena“ (angl.) na straně 83 nahoře: „Pro vykládání bible je málo jemnějších bodů v řečtině, jež vyžadují více trvalé pozornosti než toto vynechání členu, když pisatel chce zdůrazniti vlastnost nebo charakter předmětu.“ - Třetí vydání, 1930.

Místo nám zde nedovoluje zabývat se všemi texty v Písmech Janových, kde je vynechán určitý člen před „Bůh“ (*theós*), včetně Jana 1:6, 12, 13, 18. Avšak rozbor všech těchto textů nás jen ještě posiluje v pojetí, jak jsme je vyložili nahoře v odstavcích 25 a 26.

*) John Wesley (1703-1791), zakladatel methodismu, měl kdysi kázání na podporu „trojice“. V tomto kázání uvedl slova Michala Serveta, jež znějí: „Váhám použití slov **trojice** a **osoby**, protože těchto výrazů nenalézám v bibli.“ Wesleyovo pojetí nauky o „trojici“ zakládalo se na textu v 1. Jana 5:7 Wesley pravil: „Trval bych bez dalšího vysvětlení toliko na slovech, jež stojí v textu.“ Použil překladu „King James“, ve kterém stojí tento text. Nevěděl zřejmě, že Alexandrijský MS. z pátého století, jenž byl tehdy v majetku anglického krále, tohoto textu nemá. Neznal též Vatikánský MS. čís. 1209, jenž byl uveřejněn teprve v následujícím století (po Wesleyovi), a nevěděl též o Sinaiském MS., který objevil hrabě Tischendorf v r. 1859. Jestliže Wesley nechtěl použití slov „trojice“ a „osoby“, protože se nevyskytují v bibli, čemu by teprve byl učil, kdyby byl věděl, že všechny tyto tři nejstarší řecké manuskripty neobsahují oněch slov o trojici v 1. Jana 5:7?

27 Slovo čili Ježíš Kristus bylo prvním Božím stvořením. Praví-li tedy další verš: „Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest“ (Jan 1:3), pak je tím míněno, že vše ostatní bylo stvořeno skrze něho jakožto Božího zástupce nebo služebníka. Že zde bylo míněno vše *ostatní*, to zakládá se na téže biblické zvyklosti, kterou najdeme i u Jana 12:44, kde rovněž třeba věř rozuměti tak, že v ní jsou pojata některá nevyjádřená, blíže určující slova. Jan 12:44 praví: „Ježíš pak zvolal a řekl: Kdo věří ve mne, ne ve mneť věří, ale v toho, jenž mne poslal.“ Nechtěl tím říci, že ten, kdo věří v Ježíše, nevěří v něho, ale pouze v Boha, který poslal Ježíše jako svého služebníka. Ačkoliv tedy český překlad to přímo nevyjadřuje, nicméně mínil Ježíš, že takový věří nejen v Ježíše, nýbrž též v toho, jenž Ježíše poslal. Slova *nejen* a *též* musíme si domyslíti, máme-li ze slov Ježíšových vyčísti správný jejich smysl. To platí i pro text, kde rovněž Ježíš řekl: „Kdo přijímá mne, nepřijímá mne, ale toho, jenž mě poslal.“ (Mar. 9:37, *Žilka*) Mínil tím, že dotyčný přijímá nejen Ježíše, ale též Boha, jenž poslal Ježíše, jak dokazují texty Matouš 10:40, Lukáš 9:48, Jan 13:20. A podobně izde: Jelikož Slovo bylo „na počátku“ u Boha, muselo to býti po tomto počátku, tedy později, kdy Slovo začalo tvořiti věci, totiž všechny *ostatní* věci, veškerá pozdější stvoření.

28 Jan přežil apoštola Pavla asi o 35 let. Znal dobře spisy Pavlovy, jež byly tehdy v oběhu, zejména jeho list ke křesťanům v Kolossech, kteréžto město leželo asi 160 km východně od Efezu, kde Jan zemřel, jak se domníváme. Jan věděl, že Pavel ve svém listu Koloským mluvil o Synu Božím jako o stvoření a o

obrazu Božím a nikoli jako o Bohu Jehovovi, jako o stvořiteli. Pavel psal o Synu, „kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření. Neboť skrze něho stvořeny jsou všechny věci [totiž všechny *ostatní* věci kromě něho, prvorozeného], kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všecko [ostatní] skrze něho a pro něho stvořeno jest. A on jest přede vším [ne však před svým vlastním nebeským Otcem] a všecko [ostatní] jím stojí.“ (Kol. 1:15-17) Protože všemohoucí Bůh stvořil svého Syna, Slovo, napřed a bez součinnosti kohokoliv jiného, mluví se o Ježíši Kristu jako o jeho „jednorozeném [nebo jednozplazeném] Synu“. (Jan 3:16,18; 1:14,18) Žádnému jinému tvorů nedostalo se vyznamenání, aby byl stvořen přímo samotným Bohem Jehovou, neboť po stvoření svého jednozplazeného Syna, Slova, použil Jehova tohoto Syna jako spolupracovníka v tvoření všech ostatních věcí.

29 Můžeme zjistiti četné jiné biblické texty, z nichž vysvítá, proč Písmo svaté neučí „trojici“ čili „trinitě“. Místo nám však nedovoluje, abychom uvedli tato další fakta z bible; v předchozích odstavcích bylo však vypočteno dosti důkazů, jež ukazují, že „trojice“ je nebiblickou, pohanskou naukou, vynalezenou demony, kteří tím tupí Boží jméno a jeho svrchované postavení. Pojednání o dalších důkazech přenecháme pozdějším číslem *Strážné Věže*. SvA z 1. března 1948.

27) Jak víme, že Ježíš stvořil všechny *ostatní* věci?

28) Nakolik je Ježíš Kristus „jednozplazený“ Syn?

29) Co nám ukazují všechny předchozí odstavce ohledně „trojice“?

„Aby se nepohaněla služba naše“

„Nikomu v ničem nedáváme pohoršení, aby se nepohaněla služba naše.“ - 2. Kor. 6:3; *Sýkora*.

JEHOVU nelze kárati za to, že třída mužů a žen, kteří jsou obecně známi jako „sluhové Boží“, nežije podle tohoto jména, ale naopak ho zneuctívá. Jestliže statisíce mužů a žen, kteří si osobují titul „sluha Boží“ nebo „sluha evangelia“, jednájí v rozporu s tím, co tento titul znamená a co požaduje, neměli bychom se divit, že vlna atheismu a materialistické bezbožnosti roste všude v zemích křesťanstva.

2 Četní lidé, kteří nejsou obeznámeni s Písmem svatým, soudí, že Bůh je takový, jak ho líčí tak zvaní „duchovní“ ve svých přednáškách, naukách a způsobem svého života. Sluhové náboženství neměli by lid zatracovati pro jeho materialismus a pro jeho bezbožnost a neměli by jej kárati pro jeho nedostatečnou víru a oddanost spravedlnosti. Náboženští duchovní křesťanstva měli by pohlédnouti sami na sebe a zkoumati, zda sami nejsou z toho odpovědny pro to, čemu učí a čemu neučí, a pro své jednání v době války a míru. Měli by se zkoumati, aby poznali, jakou mají účast na rozšíření atheismu.

3 Hlavně odpovědným za atheismus je ovšem Boží veliký odpůrce satan. Jestliže však náboženští duchovní křesťanstva šli cestou, jež způsobila, že veliké masy lidí dávají přednost atheismu, pak nyní marně spouštějí povyk a podnikají „křížové tažení“ proti němu. Setrvávajíce svým učením i jednáním na téže cestě, maří náboženští duchovní své vlastní horlivé křížácké úsilí. Nebudou mít úspěchu; veliké nebezpečí pro jejich náboženské instituce a pro jejich povolání

kněží a duchovních poroste a udolá je nakonec. Proctví Písma svatého přesně předpovědělo tento výsledek slovy: „Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časy těžké [nebezpečné]. Lidé totiž budou sobečtí, ... více rozkoší nežli Boha milovní, majíce sice tvářnost pobožnosti, moc její však zapřevše. ... vždycky se učí a nikdy k poznání pravdy přijíti nemohou. ... Špatní lidé však a podvodníci budou postupovati k horšímu, bloudíce a v blud uvádějíce.“ (2. Tim 3:1, 2, 4, 5, 7, 13; *Sýkora*) Náboženští duchovní celého křesťanstva, kteří milují rozkoše a mají vnější tvářnost zbožnosti, jejichž způsob života však moc zbožnosti popírá, nebudou nikdy s to zabrániti splnění prorocství. Budou museti jísti trpké ovoce svých pokryteckých skutků.

4 Otázka „sluhů Božích“ je proto v těchto nebezpečných časech velmi důležitá. Otázka ta zní: Jaké „sluhy Boží“ měl by lid mít anebo požadovati? Lid měl by uvážiti, že ďábel má své vlastní sluhy, kteří lid klamou. Povšimněte si, že podle Písma se tito služebníci ďáblů nazývají svatými jmény jako „apoštol“ a „Kristus“; jak praví bible: „To jsou lživí apoštolé, lstiví pracovníci, přestrojující se za apoštoly Kristovy. A není divu. Vždyť se i sám satan přestrojuje za an-

1, 2) Kdo měl by býti blíže zkoumán vzhledem k rostoucí bezbožnosti?

3) Jak maří náboženské duchovenstvo svá křížová tažení proti bezbožnosti?

4) Jaké sluhy měl by lid mít a proč?

děla světla. Není tedy nic zvláštního, když se i jeho pomocníci (služebníci) přestrojují za pomocníky spravedlnosti. Ale jejich konec bude takový jako jejich skutky.“ (2. Kor. 11:13-15; *Žilka*) Ti, kdo milují pravdu a spravedlnost, nepřejí si takové služebníky přes jejich vnější „tvářnost pobožnosti“. Pravý a živý Bůh má své pravé služebníky; a tyto přejí si mít všichni lidé, hledající Boha a jeho cestu k věčnému životu. Je velmi důležité, aby počestně smýšlející lidé znali biblické znaky těchto pravých a věrných sluhů Božích, jinak nedostane se jim pomoci, jež je uvede na cestu věčného života ve spravedlivém novém světě. Jinak by nemohli vědět, kam se mají obrátit, jakmile se jim otevrou oči pro klam a pro pokrytectví náboženství, a propadli by bezbožnosti a falešné ideologii naší hysterické doby.

MĚŘÍTKO

5 Svatá Písma bible nám líčí a dávají nám příklady pravých sluhů živého a pravého Boha, aby nám ukázala, jací mají být služebníci Jehovovi. Nikdo nemůže očekávat, že pozná pravé skutečnosti o této důležité třídě a stane se tak způsobit uchránit se podvodu a špatného vedení, nesáhne-li přímo po inspirovaném psaném Slovu Božím, po bibli. Tam tedy hledáme vysvětlení, jež nyní následuje.

6 Měřítka, jímž mají být měřeni v každém ohledu všichni ostatní, kteří tvrdí být sluhové Božími, podává nám Ježíš Kristus, neboť on byl a je nejvyšším služebníkem Božím; a když dlel na zemi, povolal lidi za své následovníky. On je Božím veleknězem, ne proto, že by se byl zrodil do rodiny levity Arona a tak zdědil kněžský úřad od Arona, bratra Mojžíšova. Nikoli, ale Boží přísahou byl učiněn veleknězem, jenž se podobá někdejšímu knězi a králi Melchisedechovi, jenž vládl a svůj kněžský úřad vykonával ve starém městě Salem. Jak pravil apoštol Pavel o Ježíši Kristu: „Tento však s přísahou skrze toho, jenž k němu pravil: ‚Přisáhl Jehova, a nebude toho žele: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova,‘ - potud Ježíš stal se rukojmím lepší úmluvy. Takový jistě příslušel nám velekněz, svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšenější nad nebesa.“ (Žid. 7:21, 22, 26; *Sýkora*) Ježíš byl tedy lepším veleknězem Božím než Aron.

7 Aron byl prostě veleknězem pro dobro národa israelského a sloužil před Jehovou Bohem ve svatém stánku úmluvy, jenž byl zhotoven lidskou rukou Israele. Byl pouze smrtelným knězem, protože byl hříšníkem, jenž stál pod odsudkem smrti. Nemohl zůstat v úradě na věky, ale musel zemřít a jeho potomci museli nastoupit do kněžského úřadu po něm. Na oltáři obětoval zvířata, jejichž krev nemohla skutečně smazat hříchy lidí. Kněžství Aronovo ve svatém stánku úmluvy mohlo tedy pouze znázorňovat a předstíňovat většího budoucího kněze s lepší obětí, jež skutečně měla mít moc smazat hříchy lidí. Apoštol Pavel pomáhá nám k tomuto závěru, neboť když byl ukázal, jak někdejší král a kněz Melchisedech předstínil pravého velekněze Božího, Krista Ježíše, dodává:

8 „Ale summa toho mluvení jest, že takového mám: nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích, služebník [*leitourgós*] jsa svatyně a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal a ne člověk. Všeliký jistě nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven. ... Nyní pak tím důstojnějšího došel úřadu [*leitourgía*], čímž i lepší smlouvy pro-

středníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena. ... Ale Kristus přišel, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto [hmotného] stavení, ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všed jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl (zjednal; *Žilka*).“ - Žid. 8:1-3, 6; 9:11, 12.

9 Apoštol mluví o tom, že Ježíš Kristus měl znamenitější službu před Bohem než velekněz Aron, a používá při tom o Ježíši zvláštní slova. Od něho je odvozeno slovo *liturgie*, jež znamená vykonávání veřejných úkolů vůči Bohu, službu pro lid, činnost a působení pro obecné blaho. Ježíš Kristus vykonal takovou veřejnou službu v zájmu veřejnosti čili lidu tím, že přinesl svou dokonalou lidskou přirozenost Jehovovi Bohu v oběť. Touto obětí pro lidstvo jako celek stal se Ježíš Kristus vskutku veřejným sluhou Božím neboli veřejným služebníkem, ne snad jako politik nebo státník tohoto světa, ale jako Jehovův velekněz, jenž mu přinesl jediné přijatelnou oběť, jež slouží k vymazání hříchů člověčenstva. Vírou v jeho oběť může kdokoliv z lidstva, kdo slyší dobré poselství a přijme Ježíše jako Bohem ustanoveného velekněze pro hříchy, nalézt přístup k Bohu a může být vykoupěn z odsouzení hříchu a uveden v poměr syna Božího. Uprostřed tohoto hříšného světa s jeho pokusem a s jeho odporem proti spravedlnosti zachoval se Ježíš tak, že jeho službu nebylo lze hanit ani vytknouti jí sebe menší vadu. Zemřel sice na dřevě jako zločinec vydaný veřejné potupě a hanbě; avšak to na něj uvedli jeho nepřátelé. Nadto bylo jeho ochotné podrobení až k násilné smrti z rukou nepřátel ve shodě s Božím předsevzetím, podle něhož měl bez viny zemřít a tak přinést Jehovovi Bohu dokonalou oběť. I jeho zjevné nepřátelé mohli mít užitek z jeho obětí, kdyby činili pokání, vyznali svou vinu a uvěřili v něho.

10 Ježíš položil svůj život tři a půl roku po svém křtu v Jordánu; během těchto let působil však podle vůle Boží jako veřejný sluha evangelia. Jak pak? Působil jako učitel veškerého lidu, káže evangelium o království Božím obřezaným Židům a Samaritánům. Byl v plném smyslu slova Božím sluhou pro lid, neboť se nepouštěl do politiky ani do obchodu nebo do tak zvaného „židovského náboženství“. Věnoval se plně zvěstování Slova Božího, zaznamenaného od proroka Mojžíše až po Malachiáše, a ve světle těchto svatých Písem vysvětloval obřezaným Židům věci království Božího. Zvěstoval poselství o království téměř výlučně tomuto národu obřízky a proto mohl být nazván „služebníkem [čili veřejným sluhou] obřízky pro Boží pravost“. (Řím. 15:8) Než však Ježíš vystoupil se země a vrátil se do nebe, odkud přišel, dal po svém zmrtvýchvstání svým apoštolům a učedníkům pokyny, aby šířili poselství o království i mimo národ obřezaných Židů dále a aby zvěstovali evangelium všem neobřezaným pohanským národům, aby i z nich dělali učedníky. Tyto pokyny k světaširému rozšíření evangeliačního díla udělil, protože to bylo ve shodě s biblickými předpověďmi, které kázal. A jako veřejný sluha evangelia kázal nejen na veřejných místech, v chrámě, v synagogách a venku pod Božím širým

5.6) Kde a co se dovíme o měřítku pro služebníky Boží?

7.8) Proč byl velekněz Aron pouze předobrazem a koho byl předobrazem?

9) Nakolik byl Ježíš veřejným služebníkem, konaje službu bez hany?

10) Nakolik byl Božím veřejným služebníkem obřízky?

nebem, ale i v soukromých obydlích lidí. Chodil dům od domu, aby se dostal k lidem a mohl jim kázat osobně přímým způsobem.

SLUHOVÉ MESIÁŠE

11 Zatím co tedy Mesiáš Ježíš takto veřejně sloužil a výhradně se zabýval Slovem Božím, byli zde jiní, kteří sloužili jemu různým způsobem, aby jeho služba nebyla rušena a bržděna. Je třeba zmíniti se při tom i o různých ženách, které provázely Ježíše a jeho apoštoly někdy na jejich cestách a konaly různé služby, jež ženské ruce dovedou poskytnouti. O těch je psáno: „I ženy některé, kteréž byly uzdraveny od duchů zlých a od nemocí... a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu ze statků svých.“ (Luk. 8:2,3) Občas šli i apoštolé na nákupy, aby opatřili věci potřebné k jídlu, jindy zase činili přípravy pro shromáždění. Tak píše na př. Jan, když líčí jak kázal Ježíš samaršské ženě u studně nedaleko města Sichar: „Neboť učedníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů.“ (Jan 4:8) Cestou do Jerusalema poslal jednou „posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka Samaritánského, aby jemu připravili.“ (Luk. 9:52) A než pojedl poslední večeri pasach se svými apoštoly a ustanovil památnou večeri v upomínku na svou vlastní smrt, „poslal Petra a Jana, řka: Jdouce, připravte nám beránka, abychom jedli... I odšedše, našli, jak jim pověděl, a připravili beránka.“ - Luk. 22:8, 13.

12 Sloužili však též Kristu Ježíši tím, že spolu s ním kázali radostné poselství o království Božím, připravující v některých případech půdu, aby Ježíš mohl při pozdějším svém příchodu svědectvím pro království jejich práci na místě dovésti. Tak čteme: „Svolal si dvanáct učedníků, dal jim sílu a moc nade všemi démony a nemocmi, poslal je kázat království Boží... Potom určil Pán ještě jiných sedmdesát, poslal je po dvou před sebou do všech měst a míst, kam měl sám jíti, a řekl jim: ...Když vejдете někam do domu, řekněte napřed: „Pokoj tomuto domu!““ (Luk. 9:1, 2; 10:1-5; *Žilka*) Tak je školil, aby mohli Bohu sloužit veřejně, k blahu celku.

13 Svou spoluprací s Ježíšem Kristem působili tito učedníci, jak ženy tak muži, jako sluhové Kristovi. Skrze něho byli však zároveň sluhové Božími, protože Ježíš byl pomazaným zástupcem Božím. Prorok Mojžíš, předobraz Ježíše Krista, velikého proroka Jehovova, měl sluhu, totiž Jozue, o čemž je psáno: „Tedy vstal Mojžíš a Jozue služebník jeho; i vstoupil Mojžíš na horu Boží.“ (2. Mojž. 24:13) „Stalo se pak po smrti Mojžíše, služebníka Jehovova, že mluvil Jehova k Jozue, synu Nun, služebníku Mojžíšovu.“ (Jozue 1:1) I jinde je Jozue označován jako sluha Mojžíšův. (2. Mojž. 33:11; 4. Mojž. 11:28) Podobně měl i prorok Eliáš, jenž předstíhoval Ježíše Krista v době jeho druhého příchodu, služebníka Elizea, o němž čteme: „A vstav, šel za Eliášem a přisluhoval jemu.“ (1. Král. 19:19-21) Písmo nám též ukazuje jeden ze způsobů, jímž Elizeus sloužil Eliášovi: „Odpovídaje pak jeden ze služebníků krále Izraelského, řekl: Jestliž zde Elizeus syn Safatův, kterýž líval vodu na ruce Eliášovy [aby si je umyl].“ (2. Král. 3:11) Čteme též, že mužští příslušníci kmene Lévi byli představeni veleknězi Aronovi, „aby mu přisluhovali.“ (4. Mojž. 3:6; 18:1, 2) Ačkoli tedy Jozue, Elizeus a levité jsou označeni jako sluhové oněch různých mužů, nicméně konali svou službu jakožto Jehovovi Bohu a byli v prvé řadě služebníky Božími, neboť sloužili podle jeho ustanovení.

14 Podobně byli i ti, kdo se připojili ke Kristu Ježíši v jeho díle, označováni za jeho služebníky. Apoštol Pavel velmi si vážil výsady, že směl býti takovýmto služebníkem. Když předkládal důkaz své služby, pravil proto: „Židé jsou? Jsem i já. Izraelští jsou? Jsem i já. Síme Abrahamovo jsou. Jsem i já. Služebníci Kristovi jsou? ... Nadto já.“ (2. Kor. 11:22, 23) Svým spolupracovníkům a pomocníkům dal též čestný název. Ke shromáždění v Kolossech mluvil o tom, jak poznali evangelium od Epafrý, a řekl: „Jakož jste se i naučili od Epafrý, milého spoluslužebníka našeho, kterýž jest věrný k vám služebník Kristův.“ (Kol. 1:7) Pavel poučoval též mladého Timotea, jak má věrně sloužit v církvi, řka: „Toto-li předkládáš bratrům, budeš dobrým služebníkem Krista Ježíše, živěn jsa slovy víry a dobrého učení, kterého jsi následoval.“ (1. Tim. 4:6, *Sýkora*) Zároveň označuje Pavel Timotea za „služebníka Božího a pomocníka (spolupracovníka; *Slov. b.*) našeho v evangeliu Kristovu.“ (1. Tes. 3:2) Tak můžeme dnes býti současně sluhové Božími i Kristovými ne proto, že by Bůh a Kristus byli dvěma podstatou si rovnými osobami v trojici čili v trojediném Bohu, nýbrž protože Ježíš Kristus je hlavním úředníkem Božím. Můžeme tedy sloužiti Bohu skrze Krista, jenž naše dílo dělá u Boha přijatelným. Sloužíme Bohu, působíce pod Ježíšem Kristem, kterého ustanovil Bůh hlavou nade všemi svými služebníky. Vpravdě nemůže žádný tvor na zemi konati Bohu přijatelnou službu jinak než skrze Krista, našeho vůdce.

OBNOVENÍ SLUŽBY

15 Ve čtvrtém století byla křesťanstvu výnosem římského císaře vnucena nauka o trojici. Náboženští lidé v říši byli hrozbou policejní moci a meče politického státu donuceni věřiti v ní. V důsledku toho byl živý a pravý Bůh Jehova zatlačen do pozadí a větší význam byl přičítán jeho Synu Ježíši Kristu. Náboženští vůdci nechali Jehovu bez povšimnutí, jako by byl hlavně spojen s opovrhovanými Židy, a důrazně se vydávali za služebníky Kristovy, „druhé osoby“ trojediného Boha. Porušující příkaz Ježíšův, „aby všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí“, vzdávali náboženští vůdci křesťanstva Synu více cti než Otci. (Jan 5:23) Správné postavení, moc a autorita Otce Jehovy byly zanedbávány a lidé nechápali a nevědomovali si vážně, že musí býti především sluhové Jehovými, tak jako je služebníkem Jehovy Boha i jeho Syn Ježíš Kristus, kterého máme napodobovati. Následkem toho zapadlo jméno Jehovovo do tmy. Mnozí tvrdili, že jsou „apoštoly Kristovými“ a „služebníky Kristovými“, a však téměř nikdo nevyznával, že je sluhou Boha Jehovy, snaže se vpravdě o to, aby lid jej poznal, vážil si a miloval jej.

16 Biblická proroctví předpověděla, že mezi domnělými křesťany nastane takové odpadnutí od pravé a úplné víry a od láskyplné služby Bohu skrze Krista. Avšak Jehova Bůh neměl v úmyslu nechat se zatlačit na trvalo do kouta. Proroctví jeho psaného Slova předpověděla budoucí čas, kdy jeho služebníci měli býti obnoveni, aby mu opět sloužili na celé zemi. K to-

11, 12) Jak sloužily různé osoby Ježíšovi pro jeho dílo?
13) Které příklady nám ukazují, komu sloužili v prvé řadě?

14) Nakolik jsme dnes sluhové Božími a i sluhové Kristovými?

15) Nakolik bylo více dbáno služby Kristu?

16) Čeho obnovení bylo tedy zaslíbeno, a jakou mocí?

muto obnovení měl spolupůsobiti duch Pána Boha, neboť proroctví o obnovení této služby následuje po známé předpovědi, kterou cituje Ježíš z Izaiáše 61:1,2 a jež zní: „Duch Panovníka Jehovy jest nade mnou, protože pomazal mne Jehova, abych kázal evangelium tichým, Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře, abych vyhlásil léto milostivé Jehovovo a den pomsty Boha našeho.“ Ježíš použil tohoto proroctví sám na sebe, když byl pomazán svatým duchem Jehovovým v Jordánu, kde byl pokřtěn. On byl nejvyšším služebníkem Jehovovým. Jeho přičiněním dostal se Jehova Bůh v srdcích i v jednání svého zasvěceného lidu opět na pravé, příslušející mu místo. Jeho následovníci, kterým se od létnic dostalo pomazání tímž duchem, stali se sluhy Jehovými, protože se stali sluhy Kristovými a napodobili jej.

17 Ve staletích, jež následovala po smrti apoštolů Kristových a jejich osobních spolušlužebníků, nedbali domnělí následovníci Kristovi služby pro Jehovu Boha. Po těchto mnoha staletích není to nic jiného než konečně a úplně splnění proroctví, že Boží svatý duch byl vylit v těchto posledních dnech pro obnovení služby Jehovovi Bohu. Proroctví mluví o theokratickém obnovení organizace jeho lidu a o znovuzřízení a rozšíření jeho uctívání, když praví k těmto znovu dosazeným pomazaným našich dnů: „Tedy vzdělají pustiny starodávné, pouště staré spraví, a obnoví města zpuštěná, pustá po mnohá pokolení. Neboť postaví se cizozemci, a pásti budou stáda vaše, a synové cizozemců oráči vaši a vinaři vaši budou. Vy pak kněží Jehovovi nazváni budete, *služebníci Boha našeho* slouti budete.“

18 Toto proroctví z Izaiáše 61:4-6 nezůstalo v našich dnech nesplněné. Máme takové „služebníky Boha našeho“, kteří mu konají kněžskou službu. Nejsou to ovšem členové náboženské hierarchie vatikánské ani duchovní ostatních náboženských organizací křesťanstva. Jsou to údové malého ostatku, kteří zejména od roku 1918, od konce první světové války, horlivě se přičinili o to, aby bylo obnoveno poznání Jehovy Boha a aby byla oznamována jeho sláva mezi národy. Pro své vytrvalé úsilí a pro svou věrnost jeho jménu a jeho universální svrchovanosti utrpěli těžká pronásledování od nábožentvů křesťanstva. Kdo jsou tito? Je to Jehovův ostatek jeho pomazaných svědků. A kdo jsou oni „cizozemci“ a „synové cizozemců“, kteří se k nim připojují v pasení stád a v produktivní práci orání polí a pěstování vinic? Je to „veliký zástup“ zasvěcených lidí dobré vůle, kteří se dali stejnou cestou s pomazaným ostatkem. Pro velikou účast na díle, kterým spolu s ostatkem proměňují pošlapaný a zrušený stav uctívání Jehovy Boha na zemi ve všech zemích v kvetoucí zahradu, je i tento veliký zástup lidí dobré vůle zván „svědky Jehovými“. - Zjev. 7:9-15.

SKRZE EVANGELIUM, NE SKRZE NÁBOŽENSTVÍ

19 Náboženské duchovenstvo ve stovkách různých vyznání křesťanstva odmítá svědky Jehovovy a hlasitě oznamuje, že ono je neordinovalo a že je neuznává. To je zcela v pořádku! Je to biblické, neboť praví sluhové Boží nejsou do svého úřadu ustanoveni lidmi čili náboženským duchovenstvem, nýbrž Jehovou skrze Ježíše Krista. To prohlásil apoštol Pavel o sobě. Theologické vzdělání, kterého se dostalo Pavlovi u nohou rabína Gamaliele, nevedlo jej do křesťanské služby. (Gal. 1:11-17) Evangelium, jemuž sloužil Pavel, nebylo evangelium „podle člověka“ a on je nedostal od člo-

věka, ale byl mu naučen zjevením Ježíše Krista. Pavel praví: „Evangelium, kteréhož já učiněn jsem sluha z daru milostí Boží mně dané, podle působení moci jeho. . . abych mezi pohany zvěstoval nestihlá bohatství Kristova.“ - Efez. 3:6-8; též Kol. 1:23.

20 Pavel sloužil tomuto čistému evangeliu spasení. Tak sloužil jako nástroj Kristův v díle smíření jiných lidí s Jehovou Bohem. Proto řekl: „Všecko jest z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíření tohoto.“ (2. Kor. 5:18) Všechna tato služba pomáhala věřícím k členství v církvi, jež je tělem Kristovým, takže apoštol mluví o sobě jako o sluhovi církve, když praví: „Církev, jejížto učiněn jsem já služebníkem.“ - Kol. 1:24, 25.

21 Vidíme tedy jasně, že apoštol Pavel nebyl sluhou židovské organizace, jež zavrhl Ježíše Krista. Nebyl sluhou Židovství nebo „židovského náboženství“ s jeho tradicemi náboženských otců. (Gal. 1:13, 14; *angl. b.*) Podstatou jeho veřejné činnosti bylo evangelium, založené na psaném Slovu Božím, jak je kázal Ježíš Kristus. Stejně jako Pavel působí dnes svědci Jehovovi odděleně ode všech náboženských organizací židovstva i křesťanstva. Nejsou sluhy oněch stovek vzájemně si odporujících náboženství křesťanstva. Radí se do téže třídy jako Pavel, Timoteus, Epafras a jiní ranní učedníci, jsou totiž „sluhy evangelia“. Působí výlučně s evangeliem, Učí soukromě a káží veřejně toto evangelium a nikoli lidskou moudrost a jejich náboženské představy. Tímto evangeliem byli školeni, poučováni a v křesťanské víře budováni. Jsou s tímto evangeliem obeznámeni a zasvětili se oznamovati je jiným, a to z nich dělá sluhy evangelia. Náboženské tradice křesťanstva zavrhuje jako profánní (světské) a „babské báje“.

22 Proto se snažíme držet se přesně slov Pavlových k Timoteovi: „Budeš dobrým služebníkem Krista Ježíše, živen jsa slovy víry a dobrého učení, kterého jsi následoval. Světských však a babských bájí se varuj, ale cvič se ke zbožnosti.“ (1. Tim. 4:6,7; *Sýkora*) Všichni poznáváme velmi dobře, že se musíme držet inspirovaných Písem bible, abychom byli dokonalými čili vyspělými sluhy Božími a jeho evangelia v Kristu. Tato Písma musíme studovati, abychom byli moudří ke spasení, a musíme je kázati jiným. To radil Pavel Timoteovi, řka: „Od dětinství svatá Písma znáš, kteráž tě mohou moudrého učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši. Všeliké zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový (vyzbrojený; *Rösch*).“ - 2. Tim. 3:15-17.

23 Věnujeme-li se výhradně této službě, jak se pak můžeme vůbec míchat do politiky tohoto světa anebo se pokoušet diktovat, co má vyráběti filmový průmysl a co mají předváděti kina, anebo jak mohli bychom dělat rozhodčí ve sporech mezi kapitálem a prací? To prostě nemůžeme. Tyto záležitosti nynějšího světa nejsou naší věcí. Nemůžeme se postavit za gu-

17, 18) Jak se splnilo v naší době proroctví Izaiáše 61:4-6?

19) Kým jsou tito učinění sluhy evangelia, jak ukazuje případ Pavlův?

20) Nakolik byl Pavel sluhou církve?

21) Čeho jsme my služebníky, a čím působíme?

22) Co zavrhuje a čeho se držíme, abychom byli vyspělými sluhy Božími?

23, 24) a) Do čeho se nesmíme vměšovat? b) Proč se nesmíme míchat do politických záležitostí, i kdyby na nás bylo naléháno?

vernéra z Minnesoty (USA), jenž v listopadu minulého roku prohlásil při oslavě reformace: „Jsme osobně odpovědní za politický postup naší demokracie. Jestliže křesťané ve Spojených státech nezanechají své lhostejnosti vůči vládě, pak může rychle přijít čas, kdy jim bude rozhodnutí vnuceno v důsledku našeho nezájmu. . . Musí vystoupiti a jako dosud nikdy v dějinách našeho národa vzít na sebe závazek vedení a služby v životě politickém a občanském.“ - *New York Times*, 3. listopadu 1947.

24 Uposlechl by Ježíš anebo apoštol Pavel této nálehavé výstrahy a výzvy, aby se pletli do politických záležitostí této země, kdyby zde nyní byli osobně? Nikoli, neučinili by tak, kdyby dbali téhož pravidla, jehož se drželi před 1900 lety, když byli na zemi. Ježíš Kristus nepřevzal odpovědnost za politické chování žádného národa, nýbrž řekl prostě politiků Pilátovi: „Mé království nepatří k tomuto světu.“ (Jan 18:36; *Moffatt*) A Pavel psal Timoteovi: „Spolu snášej utrpení jako dobrý bojovník Krista Ježíše. Nikdo, jenž slouží ve vojště, nezaplétá se do záležitostí života, aby se zalíbil vojevůdci (tomu, kdo jej najal na vojnu; *Zilka*).“ (2. Tim. 2:3,4; *Sýkora*) Jak Ježíš tak i jeho věrný napodobitel Pavel nestrkali svých rukou do vedení záležitostí tohoto světa a zůstali u služby evangelia. Nezapodobujeme Krista Ježíše, ale papež ve Vatikánském městě, jestliže se mícháme do politiky různých států tohoto světa. Teprve nedávno, 30. října minulého roku, pravila zpráva „Associated Press“, že papež Pius XII. „popřel, že by církve a stát mohly být úplně odděleny“, ba že papež dokonce řekl, že „církve a stát mají téhož původce, totiž Boha, a že oba mají dozor nad tímž člověkem, nad touž přirozenou a nadpřirozenou důstojností“. (New York Times, 31. října 1947) Mluví-li papež tímto způsobem, pak přehlíží fakt, že když bylo Ježíši Kristu nabídnuto panství nad všemi politickými státy tohoto světa, nepřišla tato nabídka od Jehovy Boha, ale od satana, od „boha tohoto světa“, jenž je nabídl Ježíši Kristu s podmínkou, že padne před ďáblem a bude se mu klanět.

25 Protože Ježíš Kristus byl sluhou Božím, zasvěceným službě evangelia, odmítl pustiti se do politiky ve spolku se satanem ďáblem. Protože setrval v tomto neutrálním postoji, byl politickým spiknutím hanebně usmrcen. Zato však nelze službu Ježíšovu označiti za podvodnou. Kdyby papež, jenž se vydává za náměstka Kristova, byl římsko-katolickému duchovenstvu přikázal, aby následovalo příkladu Ježíšova a zůstalo při evangeliu, nebyl by Monsignore Josef Tiso přijal politický úřad presidenta na Slovensku pod protektorátem Hitlerovým; nebyl by účasten pobití tisíců bezmocných slovenských židů, zatím co po celou tu dobu měl dobré styky s Vatikánem; nebyl by se nakonec obrátil o vojenskou pomoc k Hitlerovi, když Spojenci obklíčili nacistické armády. Tiso byl před soudem uznán vinným a jako zločinec a nacistický kolaborant 18. dubna 1947 pověšen. Jeho postavení římsko-katolického kněze nevyneslo mu milost ani neomluvilo jeho zločiny. Tisova služba byla na základě jeho skutků hodna odsouzení. A vatikánský list, *Osservatore Romano*, prozradil toliko své nacifašistické sympatie, když napsal: „Skutečnost, že nebylo dbáno kněžského charakteru Tisova, jenž zůstává posvátným, i když muž jako takový byl vinen, je pro všechny věřící velmi bolestná.“ *New York Times*, 20. dubna 1947.

26 *Osservatore Romano* měl by si připomenouti, že Bůh nepovažoval kněžské syny Ofni a Fínese za posvátné, když se tito dopustili porušení zákona cizoložstvím a krádeží. Ačkoli byli kněžími a syny vele-

kněze Eli, určil Bůh nicméně jejich smrt a nechal je neprodleně zabít Filištíny, zatím co sloužili jako polní kazatelé ve vojsku. (1. Sam. 2:34; 4:4-11) Ačkoli jejich služba nebyla zdaleka tak špatná jako služba Tisova, přece ji bylo třeba odsouditi, protože uvedla velikou potupu na jméno Jehovovo a zhanobila jeho službu.

27 V žádném případě nesmějí se Boží praví služebníci jeho evangelia pokoušeti vystupovati jako strážcové morálky státu nebo veřejnosti, která takový politický stát podporuje, nesmějí se pokoušeti vpašovat Jehovu Boha do státu. Vydáváním zákonů nelze lidem vočkovati spravedlnost a mravnost. Ani Mojžíšův zákon nedovedl u Božího vyvoleného národa israelského zavésti spravedlnost dekretováním. Onen theokratický zákon mohl je toliko odsouditi jako takové, kteří jsou v očích Jehovových hříšníci od narození a potřebují býti vykoupeni nikoli výkupným politického zákonodárství, ale krví Krista Ježíše. Pokusy římsko-katolických kněží o vliv na zákonodárství, aby lidu vočkovali svou římsko-katolickou spravedlnost, slouží toliko k tomu, aby se pomocí zákonů dostali sami k moci, aby mohli ovládati celek, katolíky, protestanty i židy. Apoštol Pavel byl příliš dobře poučen než aby se pokoušel vystupovati jako strážce mravnosti obyvatelů římských nebo kterékoli jiné země, kterou navštívil. Církví v Korintu, jež se měla vypořádati s odporným případem cizoložství, řekl: „Neboť proč já mám i ty, kteříž jsou vně, souditi? Však ty, kteří jsou vnitř, vy soudíte. Ty pak, kteří jsou vně, Bůh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami ze sebe!“ - 1. Kor. 5:12, 13.

28 Apoštol předpověděl, že na konci tohoto světa, kde nyní stojíme, upadnou národy na nejnižší stupeň, takže časy budou velmi nebezpečné, a že již nebude nápravy. (2. Tim. 3:1-13) Marné snahy duchovních křesťanstva, pozvednouti mravnost lidu v různých politických státech, dokazují, že vedou boj předem ztracený, neboť to není úkolem pravého služebníka Božího. Ba, praví sluhové jeho Slova nemohou ani evangelium nikomu vnucovati, a přece lze jedině tímto evangeliem dosáhnouti toho, co je v očích Božích skutečnou spravedlností a mravností. Jak tedy mohou sluhové náboženství křesťanstva doufati, že pozvednou mravnost v politickém státě a že se jim podaří přiměti lid zákonodárstvím k spravedlnosti, když tento lid nepřijme evangelium Boží v Kristu Ježíši a neuposlechne ho? To rozhodně nemohou! Svědci Jehovovi jsou s tímto evangeliem velmi dobře obeznámeni. Nedají se svěsti, aby se připojili k náboženskému duchovenstvu v tomto marném počínání, které Bůh neschvaluje a proto ani nepodporuje. Pouze jeho království, jehož panství je svěřeno Ježíši Kristu, přivodí svět dokonalé mravnosti a přimostí, svět nový a nikoli jen obilný starý svět!

POMOCNÉ DÍLO

29 Nuže, což kdyby se římsko-katolický náboženský systém v 1600 letech svého trvání ode dnů císaře Konstantina byl pokoušel uvést mezi lid svatá Písma, o nichž Pavel praví, že „tě mohou moudrého učiniti ke spasení“? Což kdyby se kazatelé římského katoli-

25, 26) a) Nakolik byla Ježíšova služba bez hany v tomto ohledu? b) Proč nesmějí zločinci býti ušetřeni jako svatí pro své kněžské postavení?

27, 28) a) Proč nemohou praví sluhové Boží vystupovati jako strážci veřejné mravnosti? b) Proč je pokus o to bojem předem ztraceným?

29) Či služba musí býti kárána, protože se nestarala o rozšíření bible?

cismu, obzvláště po vynálezu knihtisku s pohyblivými typy v 15. století, byli snažili rozšířit výtisky bible mezi lidem? Což kdyby se byli pokusili vysvětlit lidu tato svatá Písma, místo aby jej krmili pohanskými filosofiemi a náboženskými tradicemi neinspirovaných lidí? Tehdy byla by jejich služba zůstala prostá viny na dnešním stavu věci v křesťanstvu a v jeho národech. Uvažme, co vykonali v tomto směru přes svůj malý počet jen od roku 1919 svědci Jehovovi, kteří rozšířili přes půl miliardy knih a brožur o Písmu svatém kromě stamilionů výtisků tohoto časopisu, bezplatných traktátů a jiných pozvání ke studiu bible! A to vše přes značný, prudký odpor římsko-katolických náboženství a jiných náboženských kruhů křesťanstva. Či služba zasluhuje pokárání, jejich nebo naše?

30 Vyživovací situace je dnes zlá všude na zemi, což vyvolává hluboké obavy v kruzích náboženských, politických i obchodních, pokud se staví za svobodné podnikání. Stále se vytrubuje, že ateismus prospívá právě pro hlad, nepořádek a lidskou bídu. Z té příčiny se naléhá se všech stran na Američany, aby poslali potraviny do západní Evropy, aby ji tak zachránili před postupujícím zlem; při tom je náboženské duchovenstvo hrdé na to, že má vedoucí úlohu při sbírání potravin pro takovoto zásluky pro Evropu, a to nikoli z důvodů čistě humanitních, ale především s cílem politickým, aby byly podepřeny slabé politické vlády. Takoví náboženství měli by však nyní pochopili, jestliže dosud nepochopili, že nejen nedostatek *materiální* potravy, tedy nikoli pouze hlad po chlebě, tvoří živnou půdu, na které může prospívat ateismus, ale že se mu daří ještě mnohem lépe, pakliže vládne nedostatek čistého duchovního pokrmu ze psaného Slova Božího. Právě pro nevěrnost duchovních křesťanstva jakožto služebníků Božích, za něž se vydávají, je v celém světě takovoto hlad po slyšení slova Jehovy Boha. Klerus, za tyto poměry odpovědný, neměl by se domnívat, že je prost viny na prospívání bezbožnosti a na rostoucím nebezpečí z ní pro svět. Protože se Slovo Boží zavrhuje a jeho svědci, kteří jeho Slovo rozšiřují, jsou potírání, proto bylo předpověděno u Amose 8:11: „Aj, dnové jdou, dí Panovník Jehova, že pošlu hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Jehovových.“

31 Duchovenstvu bylo tudíž odňato vidění od Pána, a svědci Jehovovi jsou jediní, kdož přinášejí lidem všech národů skutečnou pomoc. Ti, kdo slyší Slovo Jehovovo, jež podávají jeho svědci, obdrží jediné účinnou ochranu před vniknutím jakéhokoli ateismu do svého života. To naprosto vyvrací obvinění římsko-katolické hierarchie, že služba svědků Jehovových přes všechna jejich tvrzení vede prakticky k fedrování ateismu. Toto bezdůvodné obvinění nesporně souvisí s žalobami, jež byly proti svědkům Jehovovým vzneseny nacisty v Hitlerově Německu.

32 Římsko-katolická hierarchie v Americe dosud nevněsala obvinění, že organizace svědků Jehovových je „maskovaným útočištěm“ klatbou stíhaných „atheistických živelů“. Budoucnost sama ukáže, zda americká hierarchie půjde tak daleko. Učiní-li tak, pak toto obvinění bude usvědčeno ze lži svobodnou, otevřenou a veřejnou činností svědků Jehovových do té doby než taková obžaloba bude vznesena. V žádném případě nelze evangelizační službu svědků Jehovových kárati za to, že ateismus prospívá za zády Vatikánu samotného, v jeho italské vlasti.

33 Pomoc při duchovním hladu, kterou přinášejí svědci Jehovovi všem národům, rozšiřující životodár-

né, poznání Boha Jehovy a království jeho Krista, má daleko větší význam a hodnotu než hmotná pomoc prováděná akcemi politickými, sociálními, obchodními a náboženskými. Určitě má věčný život v dokonalém novém světě větší cenu a větší význam než život a přechodné pohodlí v tomto zlem světě. Avšak nicméně následovali svědci Jehovovi příkladu svých křesťanských bratří v prvním století a štědře poskytli i hmotné věci na obživu, ošacení a přístřeší svých nuzných bratří v Evropě a na východě. Tudy šatstva a potravin poslali věrným služebníkům Božím v různých zemích evropských, na Filipínách a v Japonsku. V srpnu a v září 1947 přispěli samotní svědci američtí 104.000 dolary, aby prostřednictvím organizace CARE* mohly být poslány balíky s potravinami jejich spoluslužebníkům v Německu a v Rakousku. Tato pomoc je součástí jejich služby evangeliu, neboť tak ji označuje Písmo.

34 Čtème ve Skutcích apoštolů 11:27-30, kde se předpovídá veliká nouze, k níž pak došlo za dnů císaře Klaudia. Učedníci v Syrii provedli pomocnou akci a poslali sebrané příspěvky skrze Pavla a Barnabáše svým křesťanským bratřím v Judsku, včetně Jerusalema. Ve Skutcích 12:25 praví se o tom: „Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jerusalema, vykonavše službu.“ Všimněme si, že tato pomocná akce byla nazvána „službou“. Apoštol Pavel tak mluví o podobné pomoci ve zprávě o své účasti na pomocné akci asi o dvanáct let později (t. j. okolo roku 56 po Kr.). Jakožto dozorce nad pomocnými fondy z Evropy píše: „Neboť za dobré se vidělo Macedonským a Achaiským [v Řecku], aby sbírku nějakou učinili na chudé svaté, kteříž jsou v Jerusalemě. Takř sobě to oblíbili, a také povinni jsou jim to. Neboť poněvadž duchovních věcí jejich byli účastni pohané, povinniť jsou jim také sloužiti [leitourgein] tělesnými.“ - Řím. 15:25-27.

35 Svědci Jehovovi projeví stejně láskyplný zájem o hmotné potřeby svých sourozenců v nynější poválečné tísní, obrátivše se na Watch Tower Bible and Tract Society, aby jejím prostřednictvím mohli něco pro ně učiniti. Pavel praví: „...s mnohým přimlouváním nás prosíce ... zúčastnili se ve sbírce pro svaté... Jest mi zajisté zbytečno psáti vám o té službě, která se koná pro svaté. Neboť znám ochotu vaši... Neboť služba toho úkonu obětinného nejen odpomáhá nedostatkům svatých, nýbrž přináší též hojný užitek skrze díky mnohých (vzdávané) Bohu, ježto oni za příčinou prokázané služby této velebiti budou Boha.“ (2. Kor. 8:4; 9:1,2,12,13; *Sýkora*) Pavel nazývá toto pomocné dílo veřejnou službou (*liturgií*), ačkoli není svěřeno obecné veřejnosti křesťanstva, ale je omezeno na Jehovovy služebníky v Kristu. Nelze tedy ani v tomto směru službu svědků Jehovových kárati. Oni mohou být ubezpečeni, že na tento láskyplný skutek rozdělení věcí s jejich potřebnými spoluslužebníky Jehova Bůh nezapomene, protože to učinili pro jeho jméno, „slouživše svatým a ještě sloužíce“. Apoštol nás napomíná, abychom v tom vytrvali až do konce. - Žid. 6:10, 11.

30 Proč panuje duchovní hlad a proč prospívá ateismus?

31, 32) Proti čemu zřizujeme účinnou baštu?

33) Jakou další pomoc, kromě duchovní, poskytli jsme nedávno?

34) Kde nazývá Písmo tuto pomocnou akci službou?

35) Jaká služba je to, a proč nás nelze kárati?

*) CARE je zkratka pro „Cooperative for American Remittances to Europe“, což znamená Sdružení pro americké zásluky do Evropy.

NEKLÁSTI JINÝM PŘEKÁŽKY DO CESTY

36 Za nedlouho, jakmile pomine závěrečná válka armageddonská, bude u konce tato zvláštní doba služby, jež je v očích Božích velikou výsadou. Jelikož to v dnešní den spasení poznáváme, jsme odhodláni jednati tak jak pravil apoštol Pavel, totiž „abych dokončil svůj běh a službu, již jsem přijal od Pána Ježíše, abych vydával svědectví o evangeliu Boží milosti“ (Skutky 20:24; *Zilka*) Jidáš odpadl od služby apoštolové, a když byl k ní milostí Boží skrze Krista povolán Pavel, tu ji přijal a držel se jí jako neocenitelného pokladu služby. Řekl: „Proto majíce tuto službu, jakž jsme obdrželi milosrdenství, nepolevujeme.“ (Skutky 1:17, 25; 2. Kor. 4:1, *Slov. b.*) Pavel vytrval v této službě až do konce. Nepokládal žádnou sebe větší zkoušku za konečné vyzkoušení své ryzosti, po kterém by mohl vše bráti na lehkou váhu a vzdáti se služby. Nikoli, ale když byl podruhé ve vězení v Římě a kdy se zdálo, že svůj běh dokončil, přece psal Timoteovi, aby mu přinesl „knihy, zvláště pergamen“. Ač ve vězení, chtěl nicméně konati další práci, dokud nepřišel jeho konec v Bohem mu určený čas. Mohli jej zavřít do vězení, nemohli však zabrániti, aby i tam nekázal. V jeho případě osvědčil se výrok: „Slovo Boží není u vězení.“ (2. Tim. 4:13; 2:9) Tento věrný příklad Pavlův je nám dostatečnou příčinou, abychom vážně a bez námitek přijali jeho slova k Archippovi: „Viz, abys služebnost, kteroužs přijal od Pána, vyplnil!“ Rovněž tak k Timoteovi: „Ale ty zůstaň při všem střízliv [bdělý], buď ochoten trpěti, pracuj jako evangelista, plně konej službu.“ - Kol. 4:17; 2. Tim. 4:5, *Zilka*

37 Jak mohli bychom od Pavla očekávati jiné napomenutí, když řekl o své vlastní účasti na díle Páně: „Oslavuji svou službu?“ To učinil tím, že ji postavil jako nejdůležitější ve svém životě na první místo a věrně v ní působil. (Řím. 11:13) Ve službě pro Jehovu Boha napodobil tedy Pavel svědomitě Ježíše Krista, a proto můžeme si jej jako pravého apoštola jistě vzítí spíše za příklad než náboženské duchovní křesťanstva, kteří se dnes zaplétají do kompromisů s tímto světem. Jeho zpráva ukazuje, že nikomu nepoložil kámen úrazu do cesty. Nelze proto jeho službu kárati a nelze jí ničeho vytknouti. Službě duchovenstva v křesťanstvu lze však činiti výtky, srovnáme-li ji s Písmem svätým. Jejich nepravá služba nastavěla četné překážky do cesty mnohým upřímným lidem, a uvedla nezměrnou potupu na svaté jméno Boha Jehovy.

38 I my měli bychom stejně žárlivě jako Pavel a ostatní apoštolé a jejich spolupracovníci bděti nad dobrým jménem služby, kterou nám svěřil Bůh skrze Krista, abychom kázali „toto evangelium království“. Budeme se snažit, abychom ve spojení s ní jednali tak, že nepoložíme nijakých překážek do cesty těch, kteří přijmou evangelium spasení. Miliony lidí se sice horšily nad naším postojem ke zdravení vlajek a nad

naší neutralitou k válkám mezi národy tohoto světa satanova; avšak v těchto případech je pohoršení neoprávněné. Proč? Protože zde horší se lidé nad tím, že zachováváme věrně Boží Slovo a jeho příkazy a držíme se příkladu Kristova. Kéž by ve všech ostatních případech pohoršení tomu bylo také tak, aby tctíž tí, kteří se horší, nemohli nám vytknouti nic než naši věrnost zákonu našeho Boha.

39 Neposkytujeme tedy v ostatních věcech lidem jaké příčiny k pádu, jakýmkoliv sobeckým jednáním, nevázaným postupem podle našeho povolání, tím že se bojíme nepřitele anebo že polevíme a vzdáme se boje, což vše mohlo by lidi přiměti, aby na naši službě shledali vady a kárali ji. Jelikož jsme tak blízko Armageddonu, závěrečnému konci tohoto zvláštního „dne spasení“, proto se snažme vystříhati se pohoršení! Proč neměli bychom nám svěřené evangelium spasení učiniti pro jiné tak doporučeníhodným jak jen možno tím, že jdeme cestou nezištnosti a věrné oddanosti? Tímto způsobem nepromarníme Bohem nám prokázanou milost, jak praví apoštol: „Nikomu v ničem nedáváme pohoršení, aby se nepohaněla služba naše, nýbrž ve všem se prokazujeme jako služebníci Boží mnohou trpělivostí v souženích, v nesnázích, v úzkostech, v ranách, žalářích, v nepokojích, v námahách, v bděních, v postech, čistotou, poznáním, shovívavostí, dobrotivostí, Duchem svätým, láskou nelíbenou, slovem pravdy, mocí Boží, zbrojí spravedlnosti v pravici i levici, za pocty i potupy, při zlé i dobré pověsti; za svědce jsme pokládáni, a přece pravdu mluvíme, neznámi jsme, a přece dobře známi.“ - 2. Kor. 6:1-9; *Sýkora*.

40 Svě ustanovení služebníky tohoto díla evangelia nemůžeme prokázati nošením zvláštních límců a skvělých, okázalých talárů a honosnými náboženskými tituly, udělovanými hierarchií a theologickými ústavy. Podobně jako Pavel můžeme však podati důkaz své křesťanské služby svým zasvěcením Bohu a dílem zvěstování evangelia, pomáhající jiným naléztí Boží cestu spasení skrze Krista. Ne lichotivé tituly dané nám lidmi, ale výsledky rozhodují. Jimi se doporučujeme svědomím lidí před očima Božíma. Radující se z výsledků, jichž nám dal Bůh dosud dosáhnouti, říkáme spolu s jeho služebníkem: „Protož děkuji tomu, kterýž mne zmocnil (posílil; *Sýkora*), totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak věrného soudil, aby mne v službě té postavil.“ - 1. Tim. 1:12.

SVa z 15. března 1948

36) Co jsme odhodláni činiti podle příkladu Pavlova?

37) Proč je služba apoštola Pavla příkladnou a bez hany?

38) Jaké pohoršení nad naším jednáním je neoprávněné, a proč?

39) Co máme činiti, abychom zabránili pohanění své služby?

40) Jak dokážeme své ustanovení ke službě, a co za ni vzdáváme?